

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

San Garde collection

Vet. Scand. III B. 73

H. Jacobsen

Pauline Hatt

~~3. 2. 1865~~

Et naturligt Minde
om puds Cæmpie

Herrnare

Fredrik 1ste juli 1865.

6^a

S a f o n Z a r l ,

Tragedie

af

Dehlenschläger.

K i o b e n h a v n .

Paa Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst's Forlag.

Trykt hos Kgl. Høfbogtrykker Bianco Luno.

1849.

H a f o n J a r l.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1807.)

Personerne.

Nlas Trygvason, Konge i Dublin.

Hakon Glade-Jarl.

Erling, hans Son.

Thorcr Klake, Klobmand.

Carlshoveb, } Nlas Frander.

Jostein,

Einar Lambestialver, en ung Buessytte.

Bergthor, Smed, Trondernes Laugmand.

Gudrun, } hans Dottle.

Astrib,

Orm, } deres Fastemand.

Thorvald,

Thora fra Rimol.

Tangbrand, Præst.

Auden, en gammel censiet Mand.

Grib, Thorer's Træl.

Karker, } Jarlens Trælle.

Stein,

Leif,

Et Dub.

Inger, Thoras Digt.

Habbing, hendes Svend.

Præster, Kamper, Bønder, Trælle.

Første Handling.

Plade.

(En Plads med Træer udenfor Høsten Jarls Gaard, hvortil en Floi af Bygningen vender ud med aabne Vinduer. Karfer og Grib sidde under et Træ, ved et Madfad og et Elbæger. Man hører Larm og Lystighed i Høstsalen.)

Karfer.

Hør, hvor de støie! hvilken Lystighed!
Jeg hører Thorer Klages Nøst, din Herres;
Han taler om sin udenlandske Rejse.

Grib.

Det gler han vel i. Det er værd at høre,
Hvor snildt han har omtusket sine Værelser
Paa hver en norderlyst Kyst, i alle Stæder,
Og faaet Guld og Sølv derfor i Mængde.
Et listigt kløgtigt Hoved er min Husbond,
Han kunde levet under Harald Graafeld.

Karfer.

Hvorfor just under ham?

Grib.

Det var en Konge,
Som hjalp paa Riksmændskab og Landets Opkomst;
En Konge, som til Rytte for sit Land
Aflagde Purpurkaaben med dens Guld,
Og ydmygt svøbte sig i Faarestind.

Karfer.

Og derfor har man kaldt ham Harald Graafeld?

Grib.

Til evig Gæde, ja naturligvis!

Karfer.

Men vogt Dig dog og roes ham ei for stærkt!

Nu raader Jarlen, og han lider ei,

At man for meget taler om en Anden.

Grib.

Tak for dit Raad, min snilde Ven!

Karfer.

Selv Tak!

Men Grib, fortæl mig ogsaa noget nu!

Man hører ingenting; her maae vi sidde

Og fuffelure i vor Eensomhed.

Grib.

Ha! hvo der kunde nu gaae ind og sætte

Bed Bordet sig, og med ulænket Haand

Guldhornet gribe blandt de andre Gæste!

Karfer.

Bevares! hvilke høist forvovne Ord.

Tag Du Dig vare! find Dig i din Skæbne!

Vi er nu eengang født i Trællestand.

Grib.

Og dermed bygger Du din Sæl i Dvale?

Karfer.

Hvorfor ei det? - Det, som ei ændres kan,

Det faaer at blive som det er.

Grib.

Ja vist!

Karfer.

Hvad fattes os? Har vi ei bragt det vidt?

Dig lider Thorers Klæde, Hakon mig.

Nu det forstaaer sig, jeg det bedre har

End Du; din Husbond er en Ridsmand kun;

Min derimod er meer, han er en Jarl,

Dg fornemst Jarl i hele Norges Land,
 Har ferten Andre, der adlyde ham,
 Saa han er færdig ved at være Ronge.
 Nu, er min Tilstand ikke god? Tilforn
 Jeg maatte fiøre Plougen, stange Hø,
 Dg sove mangen Nat i Gaarestien;
 Nu har jeg bløde Klæder, herlig Mad,
 Lidt at bestille, Vinterstuen luun,
 Gaaer seldven Hug.

Grib.

Du fødtes til din Stand.

Rarker.

Det samme har min Herre Hakon sagt.
 Han ledte længe, før han fandt en Svend
 Som jeg. Han har sit eget Lune, seer Du!
 Han siger, som er sandt, en Træl maa lyfste,
 Maa være tro, men uden Stolthed selv,
 Maa være stærk og værge for sin Herre.

Grib.

Kort, alt hvad man forlanger af en Hund.

Rarker.

Saa snart Jarl Hakon saae mig førstegang,
 Fandt han mig netop, som jeg burde være;
 Han saae min brede, lave Pande, han
 Betragted mine korte, tykke Fingre,
 Min platte Næse, saae mit satte Væsen;
 Dg Alt var netop som han ønskte det.
 Nu er jeg daglig om ham; der er Gaa,
 Der veed saa god Bested, som jeg, om alting
 Hvad han forretter mellem Nar og Dag.

Grib.

Lie stille! Lys! Nu tale de igjen
 Om Olaf Trygvason derinde.

Rarker.

Hvo

Er dog den Olaf?

6^a

Hakon Jarl,

Tragedie

af

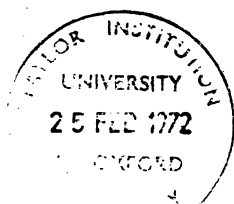
Dehlenschläger.

København.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst's Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Gatton Jarl.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1807.)

Personerne.

Nlas Trygvason, Ronge i Dublin.

Hakon Blade-Jarl.

Erling, hans Son.

Thorer Klake, Kiebmænd.

Carlshoved, } Nlas Frænder.

Jostein,

Einar Lambeskiælver, en ung Bueskytte.

Bergthor, Smed, Trøndernes Laugmand.

Gudrun, } hans Døttre.

Astrib,

Orm, } deres Fæstemænd.

Thorvald,

Thora fra Rimol.

Tangbrand, Præst.

Auden, en gammel eensiet Mand.

Grib, Thorer's Træl.

Karker, } Jarlens Trælle.

Stein,

Leif,

Et Bud.

Inger, Thoras Pige.

Hadding, hendes Svend.

Præster, Kamper, Bønder, Trælle.

Første Handling.

Plade.

(En Plads med Træer udenfor Hølen Jæres Gaard, hvortil en Floi af Bygningen vender ud med aabne Vinduer. Karer og Grib sidde under et Træ, ved et Madfad og et Elbager. Man hører Larm og Lystighed i Hølsalen.)

Karer.

Hør, hvor de støie! hvilken Lystighed!
Jeg hører Thorers Klages Røst, din Herres;
Han taler om sin udenlandske Reise.

Grib.

Det gier han vel i. Det er værd at høre,
Hvor snildt han har omtusket sine Værelser
Paa hver en norderlyst, i alle Stæder,
Og faaet Guld og Sølvs derfor i Mængde.
Et listigt kløgtigt Hoved er min Husbond,
Han burde levet under Harald Graafeld.

Karer.

Hvorfor just under ham?

Grib.

Det var en Konge,
Som hjalp paa Rødsmandsskab og Landets Oprømt;
En Konge, som til Nytte for sit Land
Aflagde Purpurkaaben med dens Guld,
Og ydmygt svøbte sig i Faarenskind.

Thorer.

En Mand bør aldrig smides ved et Gaandtag,
Om det var nok saa strengt.

Hakon.

Mit var ei strengt,
Det vil Du bilde mig kun ind. Seer Du
Min Pande, hvor den alt er giennemslet
Af Rynker?

Thorer.

Rynker pryde jo en Mand.

Hakon.

Men Norges Mær kan ikke lide dem.
Kort sagt, min Ven, jeg ældes, jeg bli'er gammel,
Det mærker jeg; og derfor vil jeg nyde
Min Aftenstund; min Sol skal synke ned
I rolig og i herlig Purpurglands, —
Og vee den Sky, som vil fordunkle den.

Thorer.

Det saa, min Drot! men hvor er den?

Hakon.

I Vest,

Naturligvis! Just hvor den ei skal være.

Thorer.

Du mener Olaf i Dublin?

Hakon.

Han stammer

I lige Led fra Harald hin Haarfagre.
Min snilde Ven! Du kender Norges Bønder:
Et herligt, trofast, tappert Kæmpesfolk;
Men fuldt af Fordom dog og Overtro.
Jeg vædder, at mit Værd; al min Bedrift
Forglemtes over Olafs Kongefødsel,
Isald det rygtebes, at han var til.

Thorer.

Det troer Du kun!

Hakon.

Troer? troer kun? Thorer Klæde,
Jeg flender mine Folk. Og skulde nu
Den vilde Sværmer, denne Landsforræder
Befæste Thronen?

Thorer.

Landsforræder, Herre?

Hakon.

Ved Danevirke stod jeg med min Hær,
Og mine Mænd var Normænd. Vi drog ned
At hjælpe Harald Gormsøn. Olaf var
Paa Fiendens Side, hjalp en kristen Otto,
Der brændte Nordens Fæstning. — Landsforræder?
Det Ord misliker Dig? Og er da Den
Ei sig, som vorder sine Guder troløs?

Thorer.

Ei troløs. Trygvason har aldrig troet
Paa Nordens Guder.

Hakon.

Og en Gudsbespotter,

Han skulde sætte sig paa Norges Stol?

Thorer.

Hvo tænker sig en Tanke?

Hakon.

Jeg, min Ven!

Og Olaf maaskee med. Al Haralds Vægt,
Naar han undtages, reent er røddet ud;
Min Jarleslægt er gammel, stor, som den;
Fra Arilds Tid var stedsse Glade-Jarlen
Den Mægtigste næst Kongen, Kronen nærmest.
Nu var der Ingen meer! En Sværmer kun,
Som har fornægtet nordisk Gæd og Tro,
En fritløbt Træl, født i en Skov paa Reisen,
Da Faderen var død; midt i en Ør; —
Hvor saare let at vorde Kongesøn
Paa saadan Vilk. Ved Balhals evige Guder,

Han skal ei hindre mig. I høie Åser!
 Bestorme skal han frækt ei Ebers Magt.
 Hærfader Odin! Stærke Aulathor!
 Og Freia!

(Han gaar hen i Baggrunden med hendes Billedstøtte og bliver i det samme
 Gudrun nær.)

Ha, hvad seer jeg? Hvad er dette.

Gudrun.

O ædle Herre Jarl! Tilgiv! tilgiv!
 Jeg plad forgaaer af Blusjel og af Stræk.
 Jeg veed, det er forbudt at nærme sig
 De store Guders tause Helligdom.
 Tilgiv mig, ædle Herre!

Hakon (forundret).

Vene Mø!

Hvad gjør Du her i Lunden? Kom Du hid
 At lytte til min Tale? Jeg forfærdes!
 En Speider Du?

Gudrun.

Ved Freia, ved min Ulfhild,
 Jeg har ei hørt et Ord. Og jeg var længst
 Redsprunget alt, men Frygten for at falde,
 At røbe mig —

Hakon.

Hvad vilde Du da her?

Gudrun.

Åh, Nøden tvinger mig, at sige det:
 Jeg er din Smeds, den gamle Bergthors Datter,
 Drm Eyriglas Hæstemø; og, Herre, derfor
 Jeg bundet har en Blomsterkrands til Freia,
 Og voved mig i Lunden. O, tilgiv!
 Jeg vilde smykke min Gudindes Tøse.

Hakon.

Ha, lykkelige, stønne Sammenkomst!
 Du est den sagereste blandt Møer i Lunde,

Som derfor de forelskte Ungersvende
Har givet Navn af Kunde-Sol?

Gudrun.

At Herre,

Lad mig nu stige ned! Jeg lover helligt,
At aldrig meer jeg sætter her min Fod.

Hakon (til Thorer).

Ved Freia i Folvangur, hun er stien.

Kom, vakre Glut, og lad mig hjælpe Dig!

(Han løfter hende paa sin Arm og bærer hende saaledes frem paa Stuepladsen.)

Let som en Flær, og dug et frodigt Blomster.

Siig mig, mit Godt! hvad tykkes Dig vel om

Dit Sæde paa Jarl Hakons Kæmperarm?

Gudrun.

For Alting, ædle Herre! sæt mig ned,

Banær ei dine Gubers Helligdom!

Hakon

(sætter hende ned med et bange Blik til Guberne).

Banære? Ha, hvor kan saa stien en Mund

Saa uforstandigt tale? Saa barnagtigt?

Ha, hvilke trinde, bløde, hvide Hænder!

(Ryser dem.)

Gudrun.

Ved Alt hvad helligt er, lad mig nu gaae!

Hakon

(Nyrer sin Arm om hendes Liv).

Og Dig har gamle Bergthor listig glemt?

Og naar jeg vilde see Dig, var Du borte,

Var i Besøg — Thor veed det — hos din Møster

I Gudbrandsdalen?

Gudrun.

Hvad var der at see

Paa mig, en fattig Bondes Hæstemø?

Men han er nidflær, Herre! Hvis han kom? —

O slip mig!

Hakon.

Hvis han kom? Ha, hvilken Rædsel!

Jeg skulde bede selv mig flur til Giest
 Til Evers Bryllup, og i Sandhed ei
 Forglemme Brudegaven.

Gudrun.

Lad mig gaae!

Hakon.

Du slipper ei af Freias Granelund,
 Før Du har givet mig et Kys.

Gudrun.

O Guder!

Hakon.

O Guder? Hvad? Hvordan? Den stolte Hakon,
 Snart Norges Konge, nægter Du et Kys?
 Og skal han længe trygle?

Gudrun.

Jeg forgaaer.

(Han afstringer hende et Kys. Hun siver.)

Hakon.

Du flygter Hind? Den gamle Bjørn formaaer
 Ei længer rast at gribe Dig i Flugten;
 Men hi! men hi!

Thor.

Jarl Hakon!

Hakon.

Hvilken Skionhed!

Saae Du de lange gule Haar, hvor de
 Var slynget rigt i store Flætninger,
 Med røde Baand? Saae Du den Arm? Hvor trind!
 De blaae, de elskovsfulde Himmelskine?
 Den fulde, hvide Barm, som trued med
 At sprænge Selverlænken?

Thor.

Kære Herre!

Hakon.

O, hvad var Berglioths Skionhed, hvad er selv
 Thora fra Rimols Skionhed imod denne?

Lhorer.

Ved Ddin, hun er ven. Men ædle Herre!
Glem ei hvorfor vi kom; og mindes vel:
Du havde Ting af større Vigtighed
Her at betroe din Tiener.

Hakon.

Vigtighed?

Faſtfroſne Iſtap! Umer ingen Gnift
Af Elſkovs Lue længer i dit Bryſt?
Ha, ſøl da mit! det ſlaaer med Ungdoms Slag.
Og hvorfor ſkulde jeg velønſte mig
At vorde Herre til et udſtrakt Land,
Hvis ei det var min Attraa, ſom min Ret,
At plukke Blomſten, hvor den vorte frem?

Lhorer.

Men Olaf, klare Herre!

Hakon.

Det er ſandt!

Vel var det, at jeg ſtrar blev hende vaer.
Hun ſvor, hun havde Intet hørt; jeg troer det,
Hun er uſkyldig, ſvor det ved ſin Uſkyld.
Der komme Joſtein og Carlshoved; dem
Har jeg kun ventet.

Joſtein og Carlshoved komme.

Hakon (gaaer dem imøde).

Nu velkommen hid!

Her har jeg tre af mine beſte Venner.
Hvi kan jeg ikke række hver en Haand
Paa eengang?

Carlshoved.

Ædle Jarl, vor ſtørſte Stoltthed
Er, at Du har os klar.

Hakon.

I vide begge

Hvad der har længe ligget mig paa Hjertet,
Og hvi jeg kalder Eder hid i Centrum.

Den snilde Thor, som jeg kun har ventet,
 For at udrette flux mit Anslag, veed
 Det kun saa halvskiæls. Nu saa hører mig:
 Mit Liv er funderet hen i Kamp og Arm,
 Og mange Stene, meget vilbsomt Krat
 Først maatte giennembrudes, luges, røddes,
 For denne Gran var mægtig frem at skyde
 Med Kraften, som Alfader stienkte den.
 I ere mine Venner, Eder kan
 Jeg tillidsfuld betroe mit Hjertes Hensigt.
 Mit Navn er agtet vidt og bredt i Nord,
 Jeg stridt mig har til Norges første Mand,
 Og kun min Fiende kan miskiende mig.
 Den svage Harald Graafeld og hans Brødre
 Fordærved Landet; uden Kraft og Styrke
 Var Ingen mægtig til at hævde sig
 Den Ret, som var ham medfødt; som en Keeg
 Af Trolde boltred de sig blandt hverandre,
 Sank saa for verelssidig Morderhaand.
 Kun Harald Graafeld var en Modstand. Jeg
 Tilstaaer det, jeg min Lyst lod bøde paa
 Den Lykke, som hans Fødsel stienkte ham.
 Med Danerkongens Broder, siger man,
 At jeg har handlet slet. — Og hvordan det?
 Den feige Riksmænd, tied af Guld, fik Lyst
 Til dog engang at faae en Part i Riget
 Fra Broderen, betroebe sig til mig; —
 Jeg sveg hans nedrige Fortrolighed,
 Til Harald Graafeld loffet dib; og alt
 I Haab om Vinding kun. Han, som Guldharald,
 Fortiente lidt at bære Kongekroner.
 Ved Llimfiord faldt de Begge; Galse blev
 Den fælleds Grav for sløv Begierlighed,
 Og Harald Blaatand havde nu sit Rige
 Udeelt og ubeskaaret, og ved mig.
 At jeg har undsagt ham, da siden han

Forlangte Hylde, Skat og Rydighed,
 Vil ingen Norges Mand bebrejde mig.
 Mit hele Liv, især min sidste Daad
 Ved Hjøringsvaag, da Tomsborgs Vælde sank,
 Da Due sprang fortvivlet over Bord,
 Med Armens Stump i Pengestrinets Hank,
 Har viist, at jeg besidder Kraft, som Snildhed.
 Nu daler Solen ned; en liden Stund
 Er af min Aftenrøde kun tilbage,
 Men den skal ei fordunkles. Trykvasen
 Er blot tilovers af den gamle Stamme.
 Han sidder roligt, mener Du, i Bretland?
 Hvad siger Du, forsigtigsnilde Thorer,
 Naar jeg fortæller Dig, at han er her?

Thorer.

Her?

Carlsbove.

Her i Norge!

Tostein.

Olaf? Er det muligt?

Hakon.

Jeg maatte lee, da Du ved Daurebord
 Fortalte, Thorer! med en fløgtig Mine,
 Der tyded Rigtighed og Ryhed, om
 Din kongelige Ven hift i Dublin,
 Den fromme Olaf! Som om ikke længst
 Jeg havde haft et vaagent Die med ham.
 Da taug jeg; nu er Tiden til at tale.
 Saa vliid: I Norges bragtes mig et Budskab
 Fra en af Snefferne, der Dag og Nat
 Bevogte Kysten: Olaf drager med
 En Flaade til Kong Valdemar i Rusland,
 Men har paa Veien lagt sig ind ved Møster,
 For at besøge, som han kalder det,
 Sit Fædreland.

Thorer.

Kong Olaf? Er det muligt?

Hakon.

Om nu han virkelig paa sværniest Vilis
 Er standset midt paa Veien, for at fylde
 Sin Kunge med et Par Drag Klippeluft,
 Veed ikke jeg og vil ei vide det;
 Men Dette vil jeg vide, som Du indseer,
 Du under det uskyldige Besøg
 Ei Andet stikker. Jeg har Die med ham.
 Du est hans Gæsteveren; hvor høist naturligt,
 At Du besøger ham, naar Du erfarer
 Hans Ankomst. Binden er fortræfflig, Thorer!
 I Morgen est Du der, naar Dagen græser.
 Vil Du da nu bevise mig det Venskab,
 At seile ned til ham? Og medens Du
 Fortæller ham, som Ven, hvad helst Du vil,
 Saa holder Du de andre Rygter borte.

Thorer.

Hvad er din Hensigt, Herre?

Hakon.

Som jeg siger,

At vide Olafs Hensigt; overalt
 At komme ham til Livs. Du est en snild,
 En vittig Mand, vant til at omgaaes Folk;
 Hvor let for Dig at faae ham til at dvæle,
 Til flur jeg kommer did med mine Skibe.
 Han har jo selv en Flaade; Kraft mod Kraft,
 Det er paa gammel nordist Vilis; mod dette
 Kan intet siges, mener jeg.

Carlshoved.

Glet intet.

Thorer.

Og hvormed skal jeg da forsinke ham?

Hakon.

Slaa paa de Strænge, som han lytter til,
 Kvæd ham den Vise, som han gierne hører!
 Fortæl — hvordan, det veed Du bedst, min Thorer —
 At Norges Land er utilsfreds med Hakon,
 At hist og her der munles heit; at Bonden
 Paa flere Steder venter kun et Vink,
 En tapper Drot. — Faa ham i Landet op!
 Der møder jeg ham helst, jeg bliver gammel,
 Og kan ei taale Sren. Dvæler han
 Dog ei, men reiser, som han først var findet,
 Uagtet Kronen vinker ham fra Land;
 Saa er han ærlig, — jeg har gjort ham Uret, —
 Saa fæller han sin Søn, og jeg er rolig.

Thorer.

Du taler vifseligt, min Jarl! Jeg lyder
 Dit Bud, udretter det saa godt som muligt.

Hakon.

For Intet skal Du ikke have tient mig,
 Min gode Ven!

Thorer.

Det veed jeg nok, min Herre!
 Jarl Hakon lønner altid kongeligt;
 Dog klender Du min Trostabs —

Hakon (trokker hans Haand).

Volde Thorer!

Carls Hoved.

Kom Olaf, som kan være, for at hærge
 Paa Rysterne, saa finder strax han Modstand;
 Og kom han for at spejde Landet ud,
 Saa falder plump han i sin egen Snare.

Hakon.

Bli I da følge med, som Olafs Brænder,
 For at stadfæste Thoreris Ord?

Han skal ei hindre mig. I høie Åser!
 Bestorme skal han frækt ei Ederes Magt.
 Hærfader Odin! Stærke Aulathor!
 Og Freia!

(Han gaar hen i Baggrunden med hendes Billedstøtte og bliver i det samme
 Gudrun væk.)

Ha, hvad seer jeg? Hvad er dette.

Gudrun.

O ædle Herre Jarl! Tilgiv! tilgiv!
 Jeg plad forgaaer af Blusjel og af Stræk.
 Jeg veed, det er forbudt at nærme sig
 De store Guders tause Helligdom.
 Tilgiv mig, ædle Herre!

Hakon (forundret).

Vene Mø!

Hvad gjør Du her i Lunden? Kom Du hid
 At lytte til min Tale? Jeg forfærdes!
 En Speider Du?

Gudrun.

Ved Freia, ved min Ulyk,
 Jeg har ei hørt et Ord. Og jeg var længst
 Rødsprunget alt, men Frygten for at falde,
 At røbe mig —

Hakon.

Hvad vilde Du da her?

Gudrun.

Åh, Røden tvinger mig, at sige det:
 Jeg er din Smeds, den gamle Bergthors Datter,
 Drøm Lynglæs Fæstemø; og, Herre, derfor
 Jeg bundet har en Blomsterkrands til Freia,
 Og voved mig i Lunden. O, tilgiv!
 Jeg vilde smykke min Gudindes Tøse.

Hakon.

Ha, lykkelige, stjerne Sammenkomst!
 Du est den fagreste blandt Møer i Lunde,

Som derfor de forelskede Ungersvende
Har givet Navn af Kunde-Sol?

Gudrun.

At Herre,

Lad mig nu stige ned! Jeg lover helligt,
At aldrig meer jeg sætter her min Fod.

Hakon (til Thor).

Ved Freia i Folkvangur, hun er stien.

Kom, vakre Slut, og lad mig hjælpe Dig!

(Han løfter hende paa sin Arm og bærer hende saaledes frem paa Stuepladsen.)

Det som en Flær, og dog et frodigt Blomster.

Sig mig, mit Godt! hvad tykkes Dig vel om

Dit Sæde paa Jarl Hakons Ræmperarm?

Gudrun.

For Alting, ædle Herre! sæt mig ned,

Banær ei dine Guders Helligdom!

Hakon

(Sætter hende ned med et bange Blik til Guderne).

Banære? Ha, hvor kan saa stien en Mund

Saa uforstandigt tale? Saa barnagtigt?

Ha, hvilke trinde, bløde, hvide Hænder!

(Ryser dem.)

Gudrun.

Ved Alt hvad helligt er, lad mig nu gaac!

Hakon

(Slynger sin Arm om hendes Ho).

Og Dig har gamle Vergthor listig glemt?

Og naar jeg vilde see Dig, var Du borte,

Var i Besøg — Thor veed det — hos din Moster

I Gudbrandsdalen?

Gudrun.

Hvad var der at see

Paa mig, en fattig Bondes Fæstemø?

Men han er nidkær, Herre! Hvis han kom? —

O slip mig!

Hakon.

Hvis han kom? Ha, hvilken Ræbsel!

Jeg skulde bede selv mig flur til Giest
 Til Eders Bryllup, og i Sandhed ei
 Forglemme Brudegaven.

Gudrun.

Lad mig gaae!

Hakon.

Du slipper ei af Freias Granelund,
 Før Du har givet mig et Kys.

Gudrun.

O Guder!

Hakon.

O Guder? Hvad? Hvordan? Den stolte Hakon,
 Snart Norges Konge, nægter Du et Kys?
 Og skal han længe trygle?

Gudrun.

Jeg forgaaer.

(Han afstringer hende et Kys. Hun Rør.)

Hakon.

Du flygter Hind? Den gamle Bjørn formaaer
 Ei længer rast at gribe Dig i Flugten;
 Men hi! men hi!

Thorer.

Jarl Hakon!

Hakon.

Hvilken Skønhed!

Saae Du de lange gule Haar, hvor de
 Bar slynget rigt i store Flætninger,
 Med røde Baand? Saae Du den Arm? Hvor trind!
 De blaae, de elskovsfulde Himmelsline?
 Den fulde, hvide Barm, som trued med
 At sprænge Sølvslænken?

Thorer.

Kære Herre!

Hakon.

O, hvad var Berglioths Skønhed, hvad er selv
 Thora fra Rimols Skønhed imod denne?

Lhorer.

Ved Odin, hun er ven. Men ædle Herre!
Glem ei hvorfor vi kom; og mindes vel:
Du havde Ting af større Vigtighed
Her at betroe din Tiener.

Hakon.

Vigtighed?

Kastfrosne Istap! Ulmer ingen Gnist
Af Elfsøvs Røe langer i dit Bryst?
Ha, søl da mit! det slaaer med Ungdoms Slag.
Og hvorfor skulde jeg vel ønske mig
At vorde Herre til et udstrakt Land,
Hvis ei det var min Altraa, som min Ret,
At plukke Blomsten, hvor den vorte frem?

Lhorer.

Men Olaf, klare Herre!

Hakon.

Det er sandt!

Vel var det, at jeg strax blev hende vaer.
Hun svor, hun havde Intet hørt; jeg troer det,
Hun er uskyldig, svor det ved sin Ukyld.
Der komme Jostein og Carlshoved; dem
Har jeg kun ventet.

Jostein og Carlshoved komme.

Hakon (gaaer dem imøde).

Nu velkommen hid!

Her har jeg tre af mine bedste Venner.
Hvi kan jeg ikke række hver en Haand
Paa eengang?

Carlshoved.

Ædle Jarl, vor største Stoltshed
Er, at Du har os klare.

Hakon.

J vide begge

Hvad der har længe ligget mig paa Hjertet,
Og hvi jeg kalder Eder hid i Centrum.

Den snilde Thor, som jeg kun har ventet,
 For at udrette flur mit Anslag, veed
 Det kun saa halsskiæls. Nu saa hører mig:
 Mit Liv er svundet hen i Kamp og Varm,
 Og mange Stene, meget viltsomt Krat
 Først maatte giennembrudes, luges, røddes,
 For denne Gran var mægtig frem at styde
 Med Kraften, som Afader stienkte den.
 I ere mine Venner, Eder kan
 Jeg tillidsfuld betroe mit Hiertes Hensigt.
 Mit Navn er agtet vidt og bredt i Nord,
 Jeg stridt mig har til Norges første Mand,
 Og kun min Fiende kan misliende mig.
 Den svage Harald Graafeld og hans Brødre
 Fordærved Landet; uden Kraft og Styrke
 Var Ingen mægtig til at hævde sig
 Den Ret, som var ham medfødt; som en Keeg
 Af Trolde boltred de sig blandt hverandre,
 Sank saa for verelssidig Morderhaand.
 Kun Harald Graafeld var en Modstand. Jeg
 Tilstaaer det, jeg min Rist lod hode paa
 Den Lyffe, som hans Fødsel stienkte ham.
 Med Danerkongens Broder, siger man,
 At jeg har handlet slet. — Og hvordan det?
 Den feige Rishmand, kied af Guld, fik Rist
 Til dog engang at faae en Part i Riget
 Fra Broderen, betroebe sig til mig; —
 Jeg sveg hans nedrige Fortrolighed,
 Sif Harald Graafeld loffet did; og alt
 I Haab om Vinding kun. Han, som Guldhareld,
 Fortiente lidt at bære Kongekroner.
 Ved Liimfiord faldt de Begge; Halse blev
 Den fælleds Grav for sløv Begiærlighed,
 Og Harald Blaatanb havde nu sit Rige
 Udeelt og ubesfaaret, og ved mig.
 At jeg har undsagt ham, da siden han

Forlangte Hylde, Skat og Rydighed,
 Vil ingen Norges Mand bebrejde mig.
 Mit hele Liv, især min sidste Daad
 Ved Høringsvaag, da Tomsborgs Vælde sank,
 Da Due sprang fortvivlet over Bord,
 Med Armens Stump i Pengestrinets Hank,
 Har vilst, at jeg besidder Kraft, som Snildhed.
 Nu daler Solen ned; en liden Stund
 Er af min Aftenrøde kun tilbage,
 Men den skal ei forbunkles. Trykvasen
 Er blot tilovers af den gamle Stamme.
 Han sidder roligt, mener Du, i Bretland?
 Hvad siger Du, forsigtigsnilde Thorer,
 Naar jeg fortæller Dig, at han er her?

Thorer.

Her?

Carlsbove.

Her i Norge!

Fostein.

Olaf? Er det muligt?

Hakon.

Jeg maatte lee, da Du ved Daurebord
 Fortalte, Thorer! med en fløgtig Mine,
 Der tyded Rigtighed og Nyhed, om
 Din kongelige Ven hift i Dublin,
 Den fromme Olaf! Som om ikke længst
 Jeg havde haft et vaagent Die med ham.
 Da taug jeg; nu er Liden til at tale.
 Saa viid: I Norges bragtes mig et Budskab
 Fra en af Snefferne, der Dag og Nat
 Bevogte Rysten: Olaf drager med
 En Flaade til Kong Valdemar i Rusland,
 Men har paa Veien lagt sig ind ved Møster,
 For at besøge, som han kalder det,
 Sit Fædreland.

Bergthor (halv affdres).

Det bl'et Brug i Landet.

Af med den! Est Du gal?

Hakon.

Jeg kom for tidlig,

Alt halv kun hørt, hvad der blev lovt paa Thinget.

Er det din Svend?

Bergthor.

Det er min Smebedreng,

Og Thorre Klases Træl.

Hakon.

Og til en Træl

Betroer Du Hakons Krone?

Bergthor.

Jeg fik Forsald,

Jeg maatte løbe lige fra mit Arbeid

Og lufte begge mine Døttre ned

I Kielderen; Imidlertid har Knagten

Sig understaaet —

Hakon.

Kære, dine Døttre?

Bergthor.

Ja Herre! I har nylig seet den Ene,

Nu er hun bange, næsten ogsaa jeg,

At I faaer tiere Lyft til dette Syn;

Nu er hun under Laas' og Luf! I Morgen

Jeg sender Bud til hendes Fæstemand,

Og holder Brylluppet, saasnart han kommer,

Saa maa han selv ta'e Vare paa sit Gods.

Hakon.

Ei, Fader Bergthor! hvad er det for Griller?

Veed Du, at Du fornærmer mig?

Bergthor.

Ei stille!

Det er jert ømme Sted, Herr Jarl! det veed I;

Lad os ei røre meer ved denne Byld.

Vil I nu prøve Kronen? Jeg har fundet
 En gammel Jernring, som blev gravet op
 I Offerhuset, hist i Medelhøus.
 Den gik i Arv fra Søn til Søn. Min Farfar
 Har derom smeddet Hålfdan Svartes Krone.
 Stiondt denne Ring er rusten, er den kostbar;
 Thi den er Kronens gamle Maal. Prøv nu!

Hakon

(tager Kronen paa, den falder ham ned over Øinene).

Bergthor.

Den er for stor! Naar I den sætter paa,
 Da fortner det for Diet.

Hakon (vred).

Skaldepande!

Gav jeg Dig ei mit Maal? hvor har Du det?

Bergthor.

Thor veed det! Det er kommen bort. — Jeg tænkte,
 Du skulde være Hålfdans Krone boren.

Hakon.

Ha, Bergthor! Bergthor! Du est gamdiel, Du
 Est snild og kunsterfaren, ærlig, diær; —
 Jeg skaaner Dig, men misbrug ei min Godhed!
 Jeg giver Dig end tvende Dage; Vee Dig,
 Hvis Kronen ei da passer Hakons Hoved.

(Gaar.)

Bergthor

(seer efter ham stolt og rørt).

God vil Du gjøre mig? Mit Haar er hvidt,
 Tre, fire Timer har jeg end tilbage, —
 Dem vil Du røve mig? Og mener dog
 At seigt jeg skulde stjalve for din Brede?
 Nei! falde før skal Bergthor i sit Sværd,
 Før om iglen han smedder Norges Krone.
 Den bære Kronen, som er Kronen boren.

(Gaar.)

Anden Handling.

Den Roster.

Stov og Fjeld. I Baggrunden Havet.

Olaf, Tangbrand og Ræmper komme fra Stranden, fulgte af Thorer
Klæke, Jostein og Carlshoved.

Olaf.

Nu Thorer! Ha, det kalder jeg et Venstabs,
Et Landsmandsstykke! Seiler hid om Natten
For end at træffe mig. Du havde Ret,
Jeg havde været borte, var Du kommen
En Time senere; thi Vinden braser
Med gunstig Flugt fra Land; den vendte sig
Bed Midnat. Men hvor fik Du vide, Thorer,
At jeg var her?

Thorer

Ulfældigviis, min Herre!

Fortaltes det igaar mig af en Skipper
Bed Jarlens Vord. Du vinder alle Hjerter,
Bed Giestfrihed og Mildhed, Konning Olaf!
Jeg mindes end din Godhed i Dublin,
Dengang mit Skib var blevet læt i Stormen.
Natten var skøn og klar og Vinden god;

Jeg var uværdig til din Godhed, Herre!
 Hvis ikke jeg var illet hid, at hilse
 Dig paa den norſke Grund. Da Binden vendtes,
 Da var det ei vor Kyndning, ſom fortrød mig,
 Men Tanken, at maafkee den ſamme Bind,
 Som ſierne os, drev Dig igien fra Kyſten.

Dlaf.

Jarl Hakon har dog Intet derimod,
 At jeg beſøger kort mit Fædreland?
 Mit eget Stib kun ligger her i Fiorden,
 De andre krydſe midlertid paa Dybet.
 Jeg forudsaae en, ſkøndt ugrundet, Frygt,
 Og vilde hindre hver en mulig Lovol.
 Men hvo er diſſe Mænd?

I horer.

Du favner, Herre,

Din egen Slægt: Carlshoved hedder han,
 Og Joſtein hin; Du hilſer dine Fættre
 Paa Mødre-Side; de gif gierne med,
 At favne deres ubekjendte Frænde.

Dlaf.

Min Slægt? O dobbelt mig da kjær, velkommen!

Joſtein.

Vær hilſet Dlaf!

Dlaf.

Dlaf? jeg kan høre,

Du eſt en ægte Døl, Du taler Det
 Saa ſtylbt ud. At jeg formaaer det ei,
 Jeg var en lille Gut, da med min Moder
 Jeg maatte flygte fra mit Fædreland.
 Saa regner I Jer da i Slægt med Aſtrid?

Carlshoved.

Din Moder Aſtrid var vor Faſter, Herre!
 Vor Fader hendes ælſte Broder Halvdan.

Joſtein.

Saa er det, Herre!

Olaf.

Altsaa Søstindbørn?

J ligner Astrid! Ja, det kan jeg see;
 Skøndt tibligt alt jeg misted Moder min.
 Du Jostein har, som hun, et Hul i Rinden,
 Carlshoved arved hendes gule Loffer.

Carlshoved.

Det glæder os, at Du kan finde Lighed.

Olaf.

Nu, siger mig da, mine gode Venner!
 Hvordan staaer Hoven nu i Norges Land?
 Jeg drog, som I maaskee har hørt, fra Irland
 Til Rusland; Valdemar, min Fostersfader,
 Er død, og Landet i Urolighed.
 Ivan, hans Søn, min Ven, er Christensfindet.
 Jeg iler ham til Hjælp med Herrestjold,
 Med Raad og Daad, med Kæmper og med Præster.
 Jeg drog afsted, — ei tænkte jeg paa Norge; —
 Men da jeg fiernt blev Klippens Graner vaer,
 Da foulmed mig mit Bryst; da blev jeg heel
 Forunderlig tilmode; det mig tyktes,
 Som om jeg pludselig igien erindred
 En længst forglempt og selsom Kæmpevis
 Fra mine Barndoms Dage. Taarer brændte
 Paa mine Kinder; Seilet slappedes,
 Som skulde føre Skibet bort; og Wimplen
 Udspændte som en Fugl sin røde Vinge,
 Ret som den vilde rive sig fra Masten,
 Og slagre hen i Land. Da blev det mig
 Umulighed at seile det forbi.
 Jeg vilde see den Søn, som kunde vende
 Sin Moder Nyggen kold, naar kærligt hun
 Udstrakte mod ham sine Moderarme.
 For at forhindre Mistvivl, lander jeg
 Paa Øverkant af en liden Ø,
 Hvor Ingen boer, hvor nogle Sætere

Kun titte sparsomt frem bag Fjeldene.
 Men Noget vilde jeg om gamle Norge
 Dog gjerne vide, før jeg reiser længer.
 Hvo veed, om mine Dine stuer atter
 Det klare Fædreland. Thi siig mig, Thorer!
 Hvor staaer det? Godt og Vel?

Thorer.

Ja Herre! Norrig
 Staaer endnu fast paa sine haarde Klipper;
 Det er en dygtig Grund, som rokker ei
 Saa let.

Diaf.

Det troer jeg nok! Det troer jeg nok!
 Om saa det er den slæggehvite Odin,
 Kan han dog med sit hele Røgleri
 Ei Evers Bierge bringe til at knage,
 Skjøndt han har prøvet det i mange Læder.

Thorer.

Vel sandt, min Herre! Landet selv staaer fast,
 Og frodigt blander Birken sig med Granen,
 Mens Solen bryder sine varme Straaler
 Paa Klippens Bæg og modner Dalens Korn.
 End frugtesløst, som altid hidindtil,
 Slaaer Bølgen imod Kystens Kampesjeld.
 Men, Herre! medens Bierg og Dale trives
 I fredelig og stille Rolighed,
 Indæder sig en stærk og voldsom Gift
 Dog daglig meer og meer i Landets Indvold.

Diaf.

Hvad mener Du? Jarl Hakon sidder jo
 Heel rolig paa sin Stol i Throndelagen.

Thorer.

Saa har han siddet alt en Stund, min Herre!
 Men endelig har Norges Bønder fundet
 Det nedrigt at beherskes af en Jarl.

Dlaf.

Hvi give de ham ikke Kongenavn?

Thorer.

Og derom spørger Hålfdan Svartes Ht?

Dlaf.

Hvad ændse Norges Bønder Hålfdan Svarte?

Thorer.

Meer end Du troer! Den holde Norges Mand
Har altid haft en indgroet Kiærlighed
Til sin retmæssige, sin sande Konge.

Dlaf.

Dog styrer Glade-Jarlen Riget alt
I atten Aar.

Thorer.

Hvordan med Rist og Magt

Han kommen er til slig Besiddelse,
Det veed I selv, saa godt som een af os.
Hvo nægter Håkon Jarl vel Tapperhed?
Hvo nægter ham Forstand og sielden Kløgt?
I veed hvorledes alle Sager stod;
Hvorledes Gunhilds Sønner hærjed vilbt,
Og spildte, ved at vise daarlig Svaghed,
Den sidste Levning af al Grefrygt.
Jarl Håkon overvandt dem tiækt i Strid.
Dertil det Venstreb kom, som han forstod
At skaffe sig i Danmark hos Kong Harald.
Naar man vil vinde Noget, maa man vide
Hvorledes Alting staaer, det vidste Håkon;
Og efterhaanden, som en snedig Røbmand,
Der veed at vende Sagen til sin Fordeel,
Fik Jarlen Magten snart i sine Hænder.
Af Kampen kied forlangte Bønden Ro,
Saaledes sad han roligt i sit Sæde.
Hvad fuldeligt grundfæstet har hans Magt,
Var Jomsborgs Tog; da han til Norges Hæ

Nedflog en overgiven Ungdomsvælde,
Der forhen havde Norden fyldt med Skrak.

Slaf.

Dg nu i Glandsen af sin Herlighed
Foragtes han?

Thorer.

Hvor høist naturligt, Herre!

Tilforn var Hakon klog, han vidste Klogskab
Var ene det, som sammenholdt hans Magt;
Nu blev hans Navn beundret overalt:
Jarl Hakon, hed det nu, det er en Selt!
Han Jomsborg fældet har ved Hjøringsvaag,
Hvad modstaaer ham? Hvad rokker vel hans Magt?
Af denne Roes, af slig Berømmelse
Fæst hovedstommel, glemte han sin Klogskab,
Forglemte han, at Bondens Kiærlighed
Er Thronens allerførste Hovedstøtte.
Han trodsed med sin Magt og meente, nu
Behøvedes ei meer Forsigtighed.
Hver Egen i sit Hjerte gav han Løilen,
Dg hver en Eidskabs sit frit sit Eyll.
Da var han ikke langer fredegod,
Men stolt og herskesyg; da æred han
Ei langer hver Mands Eiendom; men gjorde
Beständig mere Vold paa Bondens Ret,
Hans Gods, hans Odelskab; ja endnu værre:
Hans Liv, hans Døttre tog han til sin Gaard,
Dg lod dem gaae, som Offre for sin Lyft.
Hvad skal jeg sige mere? Uformærkt
Begyndte Luen overalt at ulme.
Han frygted ikke for en fremmed Fiende,
Men mærked ei, at Fienden var i Landet,
At Kræften havde gnavet sig til Hjertet.
Nu lever han i daglige Skærmsøler,
Snart faldes fra ham hiit, snart atter her;
Dg Norge venter kun med Længsel efter

En tapper Drot, af ægte Kongeblyd,
 For reent at styrte Hakon fra sit Sæde.

Olaf.

Ha, Thorer! er det Sandhed, som Du taler?

Thorer.

Der stander Eders egen Slægt; lad den
 Stadfæste Jer mit Ord.

Olaf.

Min snilde Jostein.

Hvor bliver Gullet af i dine Rinder?
 Du smiler ei. Saa fryder det Dig ei,
 At Norge kaster af sin Trælslænte?

Jostein (forvirret).

Jeg er for ung til at forstaae mig ret
 Paa Landets sande Fordeel, Herre! men
 Hvad Thorer siger, har sin Rigtighed.

Thorer.

Behøver jeg at sige Dig, Kong Olaf!
 Hvordan jeg blev tilmode, da jeg hørte,
 Du draget var herhid? Da troede jeg,
 Du havde faaet Nys om Landets Tilstand.
 Og nytted Diebliffet; derimod,
 Nu Du har talt, erkender jeg forbauset
 I Hændelsen et Vink fra Himlen selv.

Olaf.

Ha, Thorer! Du har gjort min Siæl urolig.

Thorer.

Som Frøet, naar det glæder under Jorden,
 For snart i Vaarens Tid at skyde Spire.
 Du har dog ei forglemmt fra hvem Du stammer?

Olaf (i dybe Tanter.)

Silg, er det ei fra Harald hin Haarfagre?

Thorer.

I lige Led, og det paa Sværdets Side.

Olaf.

Hvis Moder Ragnhilds Drøm var om et Træ.

Hun hviled nemlig i en Urtegaard,
 Og tog en løvrig Dvift ud af sin Taske;
 Men som hun holdt den i sin høire Haand,
 Var Dviften voren til en vældig Green,
 Hvis Ende peged ned mod Jordens Muld
 Og fæsted Rødder; men den ranke Top
 Steg op mod Himlen, blev saa svarlig høj,
 At neppe hun den sene kunde meer.
 Og Stammen selv var rund og saare tyk,
 Ned imod Jorden var den rød som Blod,
 Men opad stær og glat og sommergrøn,
 Med hvide Dvifte, hvilte bredte sig
 Med mægtig Hvælving over hele Norge.
 Var det ei saa?

Thor er.

Saa siger Sagnet, Herre!

Olaf.

Var det ei Harald med de fagre Haar,
 Der underligt om sine Loffer drømte?
 Hvorledes nogle hølged ned til Jorden,
 Endeel til Knæet, een til Skuldrene,
 Men nogle krused sig i spæde Krøller
 Om Heltens Linding?

Thor er.

Ganste rigtig, Herre!

Da spaaede vise Mænd i Norges Land:
 Det vidned om den store Kongeslagt,
 Der efter ham beherske skulde Norden.

Olaf (haaer taus henstunken).

Thor er.

Hvad nye Lanter vækkes i din Gjal?

Olaf.

Hvad nye Lanter? Ingen nye Lanter,
 Kun klare gamle Lanter, Ungdoms Drøm
 Og Manddoms Forsæt.

Thorer.

Dig, din Fødsel værd.

Tilgiv mig, kære Herre! men hvi har
Saa lidet gjældende tilforn Du gjort
Din Fødselsret til Norges Kongstol?

Ola f.

Den stod for langt fra Gaanden, Thorer! den
Var alt besat, og andre Tanke dengang
Indtog mit Hjerter. Sjælens fromme No
Er mere værd end alle Jordens Throner.
Min Higen drev mig hvidindtil mod Syd,
Til Steder, hvor den kristne Tro blev lært;
Dog har ei Lykken derfor svigtet mig.
Alt andengang behersker jeg et Land.
I Venden bød mig Elfvog lægge Septret,
I Irland gav mig Elfvog det tilbage.
Men dog end aldrig i mit hele Liv,
Med al min Tumlen, og mit Dyphold, Thorer,
Blandt fremmed-Folk, har jeg forglemmt min Fødsel,
Og at jeg var en Kongesøn fra Norge.
Lidt har naturligviis den Tanke vaakt mig:
Grib Sværdet og forsvær din Fødselsret!
Men overalt jeg hørte, Norges Vænder
Var glade ved at sthyres af Jarl Hakon.
Hvad var min Magt? Der skal en vældig Hær
Til at bemestre sig et fremmed Land.
Og kunde jeg ei vorde Norges Konning, —
Dets blotte Helligheds-Forskyrter havde
Jeg ingen Lyft og Attraa til at vorde.

Thorer.

Men nu er det en ganske anden Sag!
Naar Trønderne først hører, at der lever
En Sønne-Sønne-Sønnesøn af Harald
Haarfager, da vil Intet hindre dem
I strax at gjøre fælleds Sag med Dig,
Saa snart Du seiler ind i Trondhiems Fiord.

Om mit og dine Fættres Venstab har
 Jeg vel ei nødig at forsikke Dig;
 Men det kan jeg høitideligt forsikke:
 Fleer Mænd af Magt i Landet ønske kun
 At vise Dig Hengivenhed og Venstab.
 Lyft til at bringe Dig det gode Budskab,
 Drev os dertil at seile hid inat.
 Hvis altsaa Du vil følge Venneraad,
 Saa drag ei ud paa fremmed Eventyr,
 Men følg din Skiebnes og din Lykkes Vink!
 Den har ei vinket Dig herhid for Intet.

Dlaf

(efter et Dieblits Lausehed).

Den Tidende har overrasket mig.
 Forlader mig et Dieblit, I Venner!
 Gist under Træet har man reist et Telt,
 Der quæger, hviler Eder efter Reisen.
 Jeg kommer siden. Følger mine Kæmper!

(Thorér, Carlsbove og Jostein gaar med Dlafs Mænd. Dlaf og Tangbrand
 blive tilbage.)

Dlaf.

Nu Tangbrand, Du har staaet taus og stille?

Tangbrand.

Og inderligt mig glædet ved din Lykke.
 Du vorder Konning til et herligt Land.

Dlaf.

Men over Sedninger, som spotte Gud.

Tangbrand.

Desstørre vil din Gæder, Herre! vorde,
 Naar Du har bragt dem paa den rette Wei.

Dlaf.

Ja, Tangbrand! ja, jeg følger Himlens Vink.
 Vel havde jeg besluttet først at drage
 Til Garderike.

Tangbrand.

Du har Intet lovet.

Løst var det Rygte kun, som drev Dig, Dlaf!

Vant til Bedrifter, kieded Dig din No;
 Du søgte Daad, som sømte sig en Christen;
 Der ulmed i din Varm en Heltelyst,
 Til at stadfæste Himlens Magt paa Jorden. —

Olaf.

Og tænk Dig, Tangbrand! i mit Fædreland.

Tangbrand.

Som Norges Konning kan Du bedre hjælpe
 Ivan i Garderik, hvis det behøves.

Olaf.

Det bør sig Hjælpen først vor Slægt og Venner.
 At christne Norge — store, skønne Tante!

Tangbrand.

For Norge Garderike staaer tilbage.

Olaf.

Men, Tangbrand! thi jeg skuler Intet for Dig —
 Et blot af Fromhed glæder sig mit Hjerte;
 Det svulmer ved den Udslgt, ved den Hæder
 At have sig sin Ret. Jeg fødtes til
 Den norske Krone; sig mig, er det syndigt,
 At Olaf ønsker, hvad han fødtes til?

Tangbrand.

Saa vist Gud elsker Menneftet som Fader,
 Og under det enhver ustyldig Fryd, —
 Nei Olaf! — nei! At nyde Livets Lyst,
 Naar fromt det nydes i Ustyldighed,
 Det er, at giennemstue Herrens Godhed.
 Held Den, som stedse seer i Livets Fryd
 Et Gienstien af den stjerne Herlighed!
 Held Dig, isald det lykkes Dig som Hørde
 At lede faderligt den christne Hjord.

Olaf.

Forlad mig, fromme Fader! Af forlad mig!
 Jeg trænger til at være nu alene

Tangbrand.

Christ styrke Dig, min ædle unge Helt!

(Gaarr.)

Dlaf

(Læser sig paa Ana med foldede Hænder).

Mit Hjerte smelter ved den store Tanke.
 O hellige Christ! er jeg det svage Redskab,
 Som Du har faaret, til at kæmpe for
 Din Herlighed paa Jorden? Fader, see
 Jeg stander i din Haand, din Villie see!

- (Kæfter sig begejstret.)

Ja, ja! jeg føler det, jeg føler det!
 Min Arm er stærk, Kraft luer i mit Bryst.
 Ja, jeg skal være din Apostel, Herre!
 Med dette Sværd, Forløser! som er smeddet
 I Korsets Signelse, med dette Sværd
 Skal jeg bestribe hver den Frækheds Magt,
 Som tør modsætte sig din Herlighed.
 Og, som en Hyrde for sit elskte Flok,
 Skal Dlaf styre den betroede Flok.
 Hvor Odins Gudhuus mørkt og stummet stod,
 Hvor ofte flød ustyldigt Hjerteblood,
 Skal Røgtelse, skal Myrrha nu kun ryge;
 Sin Afgud skal ei Hedning blodbestryge;
 Ei Raab af Dffret, ei de vilde Skrig
 Af Odins Guder om de blege Rigg!
 Ustyldig Harpeleeg og Sang skal tone,
 Med fromme Lyd mod Evighedens Throne.
 I hellig Andagt skal de samle sig,
 Og hift, Forklarede! kun stue Dig.
 Hver Lav og jordist Tid skal da forglemmes,
 Med Giestebud skal Kirken ei beståmmes;
 Iffun det taase store Giestebud
 Forkyndte skal: Alt lever i sin Gud.
 Bort Had og Vold og Mord og vilde Vei-re!
 Ustyldighed og Kiærlighed skal seire!

(Gaacr.)

Glæde.

Glennemgang i Skoven.

Hakon Jarl kommer bevæbnet med Sværd, Skjold og Bue. Thora
moder ham.

Hakon (hænder forlegen).

Hvad seer jeg her? Min Thora! loffer ogsaa
Det smukke Sommerveir Dig i det Grønne?

Thora.

Hvad loffer Dig? Ei Thora! Vilde Du
Besøge mig? Jeg seer, Du est bevæbnet.

Hakon.

Til Orlog, Thora! Jeg staaer færdig at
Befæste Skibene med mine Mænd.
Vi gaae i Søen mod en nærværende Kæmpe,
Som hærjer Kysten.

Thora.

Ha, for hvilken Kyffe

Maa jeg da ikke takke Hændelsen!

Du seiler bort?

Hakon.

Jeg havde givet Karer,
Min Svend, Befæst at bringe Dig.

Thora.

Din Træl.

Hakon.

Min Tid var knap, det var mig selv umuligt.

Thora.

O Hakon, Hakon!

Hakon.

Viin mig ei med Tvivl!

Thora.

Du elsker mig ei meer.

Hakon.

Og var det saa,

Troer Du da vel, at din Bebreidelse

Var mægtig til at tænde Luen atter,
Hvis den var slukt?

Thora.

Og saa behandles jeg?

Jeg, hvem Du elste meer end Alt i Verden!
Troløse! hvilke søde Smigersord
Opfandt din Lunge. Jeg var ene Den,
Som kunde gøre Hakon Livet klart,
Jeg var den Eneste, som var istand til
At smelte Jernet i hans Kampesbryst,
At vænne det til huld Bestandighed.
Ha, jeg Enfoldige! jeg troede Dig,
Forlod mit Huus og Hjem, og oversaae
Mit Rygte, fulgte Dig og gav mig hen —
Og nu — Ha! jeg fortjener denne Skændsel!

Hakon.

Hvad Skændsel? Thora! Blandt de mange Fortrin
Og Yndigheder, som jeg fandt hos Dig,
Var ogsaa den, at Du var fordomsfri.
Du taler om min Ubestandighed,
Og gjør Dig skyldig i den samme Feil.
Hvor er dit før saa raske Blik paa Livet?
Du siger, at Du gav Dig hen til mig?
Du taler sandt; Du gjorde mig lykkelig.
Og hvad saa meer? Var det en Ungersvend,
Af dem, hvis Hjerter Nattens Maane smelter,
Der vandt din Elskov? Sagde Du ei selv,
Du elste mig, fordi jeg var en Mand,
Og mellem Mand den første, som Du kjendte?
Hvad er da Mandens Daad? Er Mandens Daad,
At fukke kælent i den Elstes Arm?
Du var en deilig Enke; paa din Gaard
Genrandt dit Liv kedsommeligt og tomt; —
Hvad offred Du? Velhyrdig Norges Dvinde,
Selvstændig, riig, kan Du, isald Du vil,
Foragte Rygterne, foragte Skvalder.

To Maanedet har vi tilsammen nydt
 Saa sødt som noget Var i Freias Sal;
 Nu fængsler anden Gienstand Heltens Mand.
 Forbovne Vænder bove hift og her
 Alt knurre, tale høit; man giefter Landet
 Med Høverskibe. Det maa forekommes.
 Det bør sig Norges første Mand at tænke
 Paa Alt itide. I de første Dage
 Vil neppe vorde nogen ledig Time
 For Elstovs søde Speg. Vær god, min Thora!
 Drag atter til din Gaard, din Eiendom,
 En liden Stund. Traværelsen forstærker
 Den matte Kærlighed. Vi sees igien,
 Og dobbelt elstovsfuld er da din Hakon.

Thora.

Og dermed er det gjort, er det forbi!
 Og med den usle matte Strøm af Ord
 Er Thoras Trostak, Kærlighed betalt?
 Jeg har fortient det; ja, ved Asa Røse,
 Jeg har fortient din lave Troløshed,
 Du siger: jeg er klog og snild? O ja,
 Saa snild jeg vistnok er, at klart jeg indseer:
 Den Tale var kun spildt, som vilde bringe
 Forsvunden Elstov i dit lunkne Hierte.
 Men at Du med saa flink og færdig Fræfthed,
 (Erhvervet ved utallig Troløshed)
 Dig viser uden Skaansel, uden Blu,
 Selv uden al Bekymring for min Smerte, —
 Det knuser og det dræber mig.

(Hun græder.)

Hakon.

Ved Freia!

Du est mig kjær, min Thora! hvis det var
 Min Hensigt, som Du troer, at svige Dig,
 Da kom jeg ikke, har ei Ønsket frem
 Med denne Møjlighed, som Du misgiender.

Thora (opbragt).

Du lyver, Doler! ja, ved Syn! Du lyver.
 Du kalder Freia til dit Vidne? Ha,
 Sværg ei ved Freia! Freia vender bort
 Sit Ustyldsblit fra dine falske Lader.
 Skjorlevner! Har jeg kunnet elste Dig?
 Ja, jeg har elstet Dig, den Eneste,
 Som drog til Dig af sanddru Kiærlighed,
 Var Thora. Thi hvad rørte mig din Høihed?
 Min Slægt er gammel og berømt som din.
 Forvildet, som jeg var, jeg tænkte daarlig
 At bringe Fromhed, Reenhed i dit Hierte,
 Og Trostah. Dvin! Naar var Løse troe?
 Men vel jeg høvnes; jeg har Brødre, Hækon!
 Og Frænder! bedre Kampens Mænd end Du.
 Ved Alfa Dvin, de skal tugte Dig!

Hækon (med opbragt Kulde).

Du taber Veiret, Thora! Giv Dig Tid!

(Han kalder. Karler kommer.)

Hvis Du har endnu mere at sige, se,
 Der staaer min Træl; fortæl Du Resten ham!
 Det sømmer sig Jarl Hækon ei at høre
 Paa matte Skældsord af en opbragt Dvinde.

(Han gaaer.)

Thora.

Hvad vil Du, frække Træl?

Karler.

Jeg? Skældes ud,

Det hørte Du jo nok, min Herre hød.

Thora (Naar ham).

Forvorpne!

Karler.

Edle Frue, tag Dig vare!

Du støder dine Hænder paa min Ryg.

Thora (fatter sig).

Ha, Thora! Du fornæbber Dig. Hvor blev
 Din Høihed og din Stoltthed? Træl, forlad mig!

Karfer.

Det har min Gusbond ei befalet mig.

Thora.

Hvad har han da befalet Dig?

Karfer

At der

Skal meldes Eder, adle Frue: Karmen
Staaer færdig, for at kjøre Jer til Rimol.

Thora.

Det var da den Bæst, Du skulde bringe,
Hvortil din Herre selv ei havde Tid?

Godt, Karfer! godt; han er vor fælleds Herre.

Jeg lyder ham og reiser usfortøvet.

(Hun gaaer.)

Karfer

(Talder paa de andre Trælle. De klemmer.)

Nu gif Fru Thora hjem, nu skal der flyttes.

Nu bærer Jer fornuftigt ad! Hun er

Lidt vred i Hovedet. Ifald I lade,

Som Noget gif itu, saa er det muligt,

At hun slaaer ogsaa Jer i Næse og Mund.

Saa gif det mig; det krilled mig i Sjælen.

Hun har to deiligbløde hvide Hænder;

Det kom mig for, som om hun havde trykt mig

I Næsen med en Silkepude.

Leif.

Ei!

Karfer.

Hun vilde gierne blive længer, seer Du!

Det troer jeg nok, men det gaaer aldrig an.

De Andre heller ei maae være Stedboern.

Imorges gif en Flok af vore Trælle

Til Lunde, hente Gudrun, Bergthors Datter;

Hun træder ind igien i Thoras Plads.

Leif.

Alt nu en Ny?

Karfer.

Alt nu? Man hører nok,
 At Du est iffe gammel her paa Glade,
 Thi ellers havde Du vist sagt: Først nu?
 To fulde Maanedes var Thora her;
 Det gaaer ei an, som selv Du kan begribe,
 Hvis det skal ordentlig gaae Landet rundt.

Leif.

Gaae Landet rundt?

Karfer (bevisfende).

Ja det maa være, seer Du!

Vor Jarl, som har saa mange Ting i Gov'det,
 Og som maa passe paa os allesammen,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 Og som maa passe paa os allesammen,
 Og har saa mange Ting i Gov'det, seer Du!
 Ham kan man ei fortænke just deri,
 At han, som har saa mange Ting i Gov'det,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 At han —

Leif.

Ja jeg forstaaer Dig nok, for saavidt.

Karfer.

Deuden, sig Du mig, min gode Leif,
 Paa din Samvittighed, hvis Du var Jarl,
 Og kunde gjøre, hvad Du fandt for godt,
 Om ei Du gjorde, hvad for godt Du fandt?

Leif.

Jo, hvad jeg fandt for godt, men iffe hvad
 Jeg fandt for slet.

Karfer.

Hjælp Thor! for slet? for slet?

Man hører strax, at Du est nhlig kommen,
 Og har ei hørt paa vise Herrers Tale.
 Thi ellers vidste Du, at sig en Mand,
 Der har saa mange, mange Ting i Gov'det,

Dg som maa være stedse, hvor det kniber,
 Dg som maa passe paa v os allesammen,
 At han —

Reif.

Ja, Karfer, jeg forstaaer Dig nok.

Karfer

(fortrædtelig over at blive afbrudt).

Saa lad mig høre da, hvad Du forstaaer?

Reif.

Du mener, at en saadan Helt, som vaager
 Om Dagen over alle Landets Mand,
 Om Natten sove maa hos Landets Qvinder.

Karfer.

Det giver jo naturlig sund Forstand.

(Te gaar.)

Einar Lambestielver er under forrige Optrin kommen ind, og har sat sig
 paa Stubben af et Træ i Baggrunden, for at giere sin Due istand; i det
 Trællene gaar, reiser han sig, og seer hen til den modsatte Side.

Hvo stander hist paa Veien der? Ved Thor,
 Det er Jarl Hakon; det er Hakon Jarl,
 Som kommer op igien fra Skibene.
 Nu skal jeg spille ham et Bud! Man siger,
 At ingenting kan giere ham forfærdet.

(Han lægger an og stoder ud af Scenen.)

Ha, ha! der stød jeg Buxten af hans Hielm.

Hakon

(løber i Harmes mod Einar med oploftet Sværd, griber ham i Ørsket, og siger):

Ha, fløbte Stimand! flur bekiend, sig frem:
 Hvad har man lovet Dig for Hakons Liv?

Einar (rolig).

Elet intet, Herre! Jeg behøver intet.

Jeg er ei heller Stemand, jeg er født
Af ædel Byrd; Du kender mine Brønder.

Hakon.

Hvo est Du, Niding, og hvo er din Slægt?

Einar.

Min Fader hedder Manddom, Herre Jarl!
I kender ham, det er en gammel Knark,
Men rørig af sin Alder; Stægget tykt,
Og Armen stærk; han har alt længe boet
Paa Norges Klipper.

Hakon.

Manddom, Niding? Dø!

Einar (holder hans Arm fast).

Laf være Guderne, som gav mig Kraft,
At holde Hakons Arm tilbage! Det
Var ellers ude med mig.

Hakon.

Hvilken runken

Seidkone laante Dig sin Heretraft,
At holde denne Rømsarm?

Einar.

Ja rigtig!

Min Moder, Herre! hun har lært mig det.
Hun er en Her, som ganske ret Du siger;
Dag er hun ikke runken, hun er rød
Og hvid, som Mælk og Blod; hun hedder Sundhed,
Og er, som Du, af gammel nordisk Met.

Hakon.

Nu skal Du døe!

Einar.

Det er for tidligt, Herre!

Jeg er kun lidet over tyve Vintre.
Du kom til kort, min ædle Jarl, isald
Du dræbte Norges bedste Ungersvende.

Hakon.

Ha, Niding! vilde Du ei dræbe mig?

Einar.

Ved Odin og ved Norges Frelse, nei.
Jeg vilde flyde Busten af din Hielm,
Og intet andet.

Hakon.

Og til Skive for
Din Dvælse Du vælger Hakons Hæved?

Einar.

Hans Hielmhuff, gode Herre! Klot hans Hielmhuff.
Det mored mig at gjøre Hakon ræd;
Man sagde, det var svart at strække Dig,
Og derfor skød jeg Fiæren af din Kam.
Det Saar kan heles snart, det koster Dig,
Isald det kommer høit, en Hanesvands.
Forresten, hvis Du holder i din Haand
En Søilverpenning, og jeg flyder den
Ei bort, og gjør Dig ingen Fingerskade,
Saa maa Du kalde mig en Mæreminde,
Ja hæng mig i første, bedste Træ.

Hakon.

Jeg troer Dig, Dreng! Dit Die lyver ei.
Hift henne sidder i den grønne Dirl
En Plet i Barken, sort og liben; kan
Du træffe den, saa Blen borer sig
I Pletten ind og sidder fast, saa vil
Jeg troe din Tale.

Einar (siger og roder).

Mitsaa troer Du mig.

Hakon.

Du est en prægtig Skytte! Du skal være
Beständig om mig; vel, jeg træffer Dig!
Her Rygtet gaaer i Landet om en Svend,
Der roses som den bedste Bueskytte,
Og jeg har stævnet ham hid til min Gaard;
Naar han nu kommer, skal han see, at vi
Har ogsaa Bueskytter her paa Glade.

Einar.

Lad ham kun komme! Jeg vil skyde med ham.
Hvad kalder han sig?

Hakon.

Einar Lambestielver.

Einar.

Det hedder ogsaa jeg. Lad ham kun komme!
Jeg mærker, at jeg veier op mod ham
I alle Ting, om selv det er i Navnet.

Hakon.

Hvad? Du er Einar Lambestielver?

Einar.

Herre!

Den Ene. Bring mig fluk nu til den Anden,
Saa skal vi narres om den fjerde Rang.

Hakon.

Ei ei, Du overgivne raske Gut!

Saa er Du kommen nu til Hakons Hof?

(Læser ham under fagen.)

Hvor ung og stærk og smuk! Hvor overmodig!

Nu, sige Evende just jeg snister mig.

Saa har Du lyst at tjene Hakon Jarl?

Einar.

Hvis jeg kan tjene Dig med eet og andet,
Da skal det glæde mig af ganske Hjerte;
Men her er jo saa roligt nu i Norrig,
Som i en gammel Karrings Krog lag Dønen.

Hakon.

Ei overalt saa roligt, som Du tænker;
Jeg bruger stærke, trohængivne Mænd.
Endnu i Dag med mine Skibe gaaer jeg,
At dække den sydvester Ryst af Landet,
Imod en fremmed, maaskee farlig Fiende.
Vil, Einar, Du gaae med og spænde Buen
Til Hakons Forsvar og din egen Ære?

To Maanedet har vi tilsammen nydt
 Saa sødt som noget Var i Freias Sal;
 Nu fængsler anden Gienstand Heltens Aand.
 Forvovne Bønder vove hift og her
 At knurre, tale høit; man giesler Landet
 Med Røverskibe. Det maa forekommes.
 Det bør sig Norges første Mand at tænke
 Paa Alt itide. I de første Dage
 Vil neppe vorde nogen ledig Time
 For Elskovs søde Spøg. Vær god, min Thora!
 Drag atter til din Gaard, din Eiendom,
 En liden Stund. Graværelsen forstærker
 Den matte Kiærlighed. Vi sees igjen,
 Og dobbelt elskovsfuld er da din Hælon.

Thora.

Og dermed er det gjort, er det forbi!
 Og med den usle matte Strøm af Ord
 Er Thoras Trofskab, Kiærlighed betalt?
 Jeg har fortient det; ja, ved Asa Løse,
 Jeg har fortient din lave Trosløshed,
 Du siger: jeg er klog og snild? O ja,
 Saa snild jeg vistnok er, at klart jeg indseer:
 Den Tale var kun spildt, som vilde bringe
 Forsbunden Elskov i dit lunkne Hierte.
 Men at Du med saa flink og færdig Frækhed,
 (Erhvervet ved utallig Trosløshed)
 Dig viser uden Staaansel, uden Blu,
 Selv uden al Betyrning for min Smerte, —
 Det knuser og det dræber mig.

(Hun græder.)

Hælon.

Bød Freia!

Du est mig kjær, min Thora! hvis det var
 Min Hensigt, som Du troer, at svige Dig,
 Da kom jeg ikke, har ei Dnsket frem
 Med denne Røllighed, som Du misliender.

Thora (opbragt).

Du lyver, Volder! ja, ved Syn! Du lyver.
 Du kalder Freia til dit Bidne? Ha,
 Sværg ei ved Freia! Freia vender bort
 Sit Usthydsblik fra dine falske Lader.
 Skjærbæner! Har jeg kunnet elske Dig?
 Ja, jeg har elsket Dig, den Æneste,
 Som drog til Dig af sanddru Kærlighed,
 Var Thora. Thi hvad rørte mig din Høihed?
 Min Slægt er gammel og berømt som din.
 Forvildet, som jeg var, jeg tænkte daarlig
 At bringe Fromhed, Reenhed i dit Hierte,
 Og Trost. Dvin! Naar var Lyse troe?
 Men vel jeg hævnede; jeg har Brødre, Hækon!
 Og Frænder! bedre Kampens Mænd end Du.
 Ved Asa Dvin, de skal tugte Dig!

Hækon (med opbragt Røst).

Du taber Veiret, Thora! Giv Dig Tid!

(Han talder. Karfer kommer.)

Hvis Du har endnu mere at sige, see,
 Der staaer min Træl; fortæl Du Resten ham!
 Det sømmer sig Jarl Hækon ei at høre
 Paa matte Skældsord af en opbragt Qvinde.

(Han gaar.)

Thora.

Hvad vil Du, frække Træl?

Karfer.

Jeg? Skældes ud,

Det hørte Du jo nok, min Herre hød.

Thora (Naar ham).

Forvorpne!

Karfer.

Wilde Frue, tag Dig vare!

Du støder dine Hænder paa min Ryg.

Thora (sætter sig).

Ha, Thora! Du fornæbter Dig. Hvor blev
 Din Høihed og din Stoltthed? Træl, forlad mig!

Karfer.

Det har min Gusbond ei befalet mig.

Thora.

Hvad har han da befalet Dig?

Karfer

At der

Skal meldes Eder, adle Frue: Karmen
Staaer færdig, for at kjøre Jer til Rimol.

Thora.

Det var da den Veffeh, Du skulde bringe,
Hvortil din Herre selv ei havde Lid?
Godt, Karfer! godt; han er vor fælleds Herre.
Jeg lyder ham og reiser usfortøvet.

(Hun gaar.)

Karfer

(Talder paa de andre Trælle. De lemme).

Nu gif Fru Thora hjem, nu skal der flyttes.
Nu bærer Jer fornuftigt ad! Hun er
Kidt vred i Hovedet. Skal I lade,
Som Noget gif itu, saa er det muligt,
At hun slaar ogsaa Jer i Næs' og Mund.
Saa gif det mig; det killeb mig i Stalen.
Hun har to deiligbløde hvide Hænder;
Det kom mig for, som om hun havde trykt mig
I Næsen med en Silkepude.

Leif.

Ei!

Karfer.

Hun vilde gierne blive længer, seer Du!
Det troer jeg nok, men det gaaer aldrig an.
De Andre heller ei maae være Stehbørn.
Imorges gif en Flok af vore Trælle
Til Lunde, hente Gudrun, Bergthors Datter;
Hun træder ind igien i Thoras Blads.

Leif.

Alt nu en Ny?

Karfer.

Alt nu? Man hører nok,
 At Du est ikke gammel her paa Glade,
 Thi ellers havde Du vist sagt: Først nu?
 To fulde Maanedes var Thora her;
 Det gaaer ei an, som selv Du kan begribe,
 Hvis det skal ordentlig gaae Landet rundt.

Leif.

Gaae Landet rundt?

Karfer (bevisende).

Ja det maa være, seer Du!

Vor Jarl, som har saa mange Ting i Gov'det,
 Og som maa passe paa vos allesammen,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 Og som maa passe paa vos allesammen,
 Og har saa mange Ting i Gov'det, seer Du!
 Gam kan man ei fortænke just deri,
 At han, som har saa mange Ting i Gov'det,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 At han —

Leif.

Ja jeg forstaaer Dig nok, for saavidt.

Karfer.

Desuden, sig Du mig, min gode Leif,
 Paa din Samvittighed, hvis Du var Jarl,
 Og kunde gjøre, hvad Du fandt for godt,
 Om ei Du gjorde, hvad for godt Du fandt?

Leif.

Jo, hvad jeg fandt for godt, men ikke hvad
 Jeg fandt for slet.

Karfer.

Hielp Thor! for slet? for slet?

Man hører strax, at Du est nylig kommen,
 Og har ei hørt paa vise Herrers Tale.
 Thi ellers vidste Du, at sig en Mand,
 Der har saa mange, mange Ting i Gov'det,

Dg som maa være steds, hvor det kniber,
 Dg som maa passe paa os allesammen,
 At han —

Reis.

Ja, Karter, jeg forstaaer Dig nok.

Karter

(fortrødelig over at blive afbrudt).

Saa lad mig høre da, hvad Du forstaaer?

Reis.

Du mener, at en saadan Helt, som vaager
 Om Dagen over alle Landets Mand,
 Om Natten sove maa hos Landets Qvinder.

Karter.

Det giver jo naturlig fund Forstand.

(Te gaar.)

Einar Lambestielver er under forrige Optrin kommen ind, og har sat sig
 paa Stubben af et Træ i Baggrunden, for at giere sin Due istand; i det
 Trællene gaar, reiser han sig, og seer hen til den modsatte Side.

Hvo stander hist paa Veien der? Ved Thor,
 Det er Jarl Hakon; det er Hakon Jarl,
 Som kommer op iglen fra Skibene.
 Nu skal jeg spille ham et Puds! Man siger,
 At ingenting kan giere ham forfærdet.

(Han lægger an og stoder ud af Scenen.)

Ha, ha! der stød jeg Puffen af hans Hielm.

Hakon

(løber i Harmes med Einar med opløst Everb, griber ham i Ørsket, og siger):

Ha, købte Stinand! flux bekiend, sig frem:
 Hvad har man lovet Dig for Hakons Riv?

Einar (rolig).

Uet intet, Herre! Jeg behøver intet.

Jeg er ei heller Stemand, jeg er født
Af adel Byrd; Du kender mine Brøder.

Hakon.

Hvo est Du, Niding, og hvo er din Slægt?

Einar.

Min Fader hedder Manddom, Herre Jarl!
I kender ham, det er en gammel Knark,
Men rørig af sin Alder; Stægget tykt,
Og Armen stærk; han har alt længe boet
Paa Norges Klipper.

Hakon.

Manddom, Niding? Dø!

Einar (holder hans Arm fast).

Taf være Guderne, som gav mig Kraft,
At holde Hakons Arm tilbage! Det
Var ellers ude med mig.

Hakon.

Hvilken runken

Seidkone laante Dig sin Herrekraft,
At holde denne Kæmpearm?

Einar.

Ja rigtig!

Min Moder, Herre! hun har lært mig det.
Hun er en Her, som ganske ret Du siger;
Dog er hun ikke runken, hun er rød
Og hvid, som Mælk og Blod; hun hedder Sundhed,
Og er, som Du, af gammel nordisk Hæt.

Hakon.

Nu skal Du døe!

Einar.

Det er for tidligt, Herre!

Jeg er kun lidet over tyve Vintre.
Du kom til kort, min ædle Jarl, isald
Du dræbte Norges bedste Ungersvende.

Hakon.

Ha, Niding! vilde Du ei dræbe mig?

Einar.

Ved Odin og ved Norges Frelse, nei.
Jeg vilde skyde Buxten af din Hielm,
Og intet andet.

Hakon.

Og til Skive for
Din Dvælse Du vælger Hakons Hoved?

Einar.

Hans Hielmibuss, gode Herre! Klot hans Hielmibuss.
Det mored mig at gjøre Hakon ræd;
Man sagde, det var svært at strække Dig,
Og derfor skød jeg Fiaren af din Ram.
Det Saar kan heles snart, det koster Dig,
Ifsald det kommer høit, en Hanesvands.
Forresten, hvis Du holder i din Haand
En Sølvpenning, og jeg skyder den
Ei bort, og gjør Dig ingen Fingerstade,
Saa maa Du kalde mig en Mareminde,
Ja hæng mig i første, bedste Træ.

Hakon.

Jeg troer Dig, Dreng! Dit Die lyver ei.
Gifst henne sidder i den grønne Birk
En Plet i Barken, sort og liden; kan
Du træffe den, saa Pilen horer sig
I Pletten ind og sidder fast, saa vil
Jeg troe din Tale.

Einar (siger og skyder).

Altsaa troer Du mig.

Hakon.

Du est en prægtig Skytte! Du skal være
Bestandig om mig; vel, jeg træffer Dig!
Her Rygtet gaaer i Landet om en Svend,
Der roses som den bedste Bueskytte,
Og jeg har stævnet ham hid til min Gaard;
Naar han nu kommer, skal han see, at vi
Har ogsaa Bueskytter her paa Glade.

Einar.

Rad ham kun komme! Jeg vil styde med ham.
Hvad kalder han sig?

Hakon.

Einar Lambestielver.

Einar.

Det hedder ogsaa jeg. Rad ham kun komme!
Jeg mærker, at jeg veier op mod ham
I alle Ting, om selv det er i Navnet.

Hakon.

Hvad? Du est Einar Lambestielver?

Einar.

Herre!

Den Ene. Bring mig flur nu til den Anden,
Saa skal vi narres om den fjerde Rang.

Hakon.

Ei ei, Du overgivne raske Gut!

Saa est Du kommen nu til Hakons Hof?

(Lager ham under Hagen.)

Hvor ung og stærk og smuk! Hvor overmodig!

Nu, sige Evende just jeg enfter mig.

Saa har Du Kyst at tiene Hakon Jarl?

Einar.

Hvis jeg kan tiene Dig med eet og andet,
Da skal det glæde mig af ganske Hierte;
Men her er jo saa roligt nu i Norrig,
Som i en gammel Kærrings Krog lag Dønen.

Hakon.

Ei iveralt saa roligt, som Du tænker;

Jeg bruger stærke, trohengivne Mænd.

Endnu i Dag med mine Skibe gaar jeg,

At dække den sydvæstre Kyst af Landet,

Imod en fremmed, maaskee farlig Fiende.

Vil, Einar, Du gaar med og spørnde Buen

Til Hakons Forsvar og din egen Ære?

Einar.

Ja, Herre! gjerne. Glæd mig Thor i Thrubvang,
Hvad har Du der en deilig Due, Jarl!
Indlagt med Guld og Sølv; min, som Du seer,
Er kun af Træ og seige Bjørnesener.

Hakon

(tager Dueen af sin Skulder, og ræller ham den).

Tag denne Due, Einar! og behold den
Til Pant paa Hakons Benflab!

Einar

(prober Estrængens Estræmhet).

Af! for veeg,

For veeg er Jarlens Due. Herre! tag den
Igien! Den er for tung, den er for sløv;
Min egen her er meget bedre.

Hakon.

Ha,

Du stolte Evend! Foragter Du min Gave?

Einar.

Jarl Hakon eier Noget, som ei Einar
Foragted, blev det budt ham.

Hakon.

Og hvad da?

Einar.

Du har en Datter, Jarl! en Rosenknup
Var ei saa deilig paa en Lilevand.
Dog derom kan vi altid siden tale.

- Hakon.

Saa troc Du —

Einar.

At jeg skal fortiene Berglioth.

Hakon.

Du sigter til et fiernt opkølet Maal.

Einar.

Saa bør det sig en dygtig Duefytte;

Min Blii indhenter fjerne Maal, det veed Du;
Men Diets kælne Blii har ogsaa Vile.

Hakon.

Er Skjotten fudt?

Einar.

Det skal han ſige Dig,
Naar han har dræbt en Flok af dine Fiender.
Til Stranden, Herre!

Hakon.

Est Du færdig alt?

Einar (Naar paa ſit Røgger).

Jeg har mit Husgeraad paa Ryggen med mig.
Til Stranden, Herre! Hurtig!

Hakon.

Raſte Out!

Jeg lider Dig, faſt ſom Du var en Dvinde.

Einar.

Det var det ſidſte, ſom jeg vilde være!

(De gaar.)

Bondeſtue.

Orm' ſidder med ſin Brud Gudrun evert ved Brudebordet; Bergthor
høo hende. Paa den anden Side Aſtrid med ſin Faſtemand Thorvald.
Flere Bondefolk.

Bergthor.

Saa, lyſtig Børn! Lad Hornene gaae rundt!
Og ſparer ikke Møden, god og gammel.
Den Dag, jeg holdt mit Bryllup med Gundløbe,
Da lagde ſelv jeg Tønden i min Kiøder,
Og ſvor en Eed, at ei den ſkulde røres,
Før jeg ſik holdt min ældſte Datterſ Bryllup.
Og hvad jeg ſvor, ſeer I, det har jeg holdt!
Jeg nyder Glæde paa min Gammelalder.

Er Pigen ikke snild, min gode Ven?
 Ni Maanedes hun yngre blev end Nissen;
 Det varede ikke længer, seer Du vel,
 Før min Gundløbe stienkte mig en Datter.
 Jeg huster end, da førstegang jeg saae Dig,
 Da blev jeg vred, jeg nævned havde handt Dig,
 Jeg stændte paa min Gundløb i sin Seng,
 Og raabte: Qvinde! Hvad er det for Streger?
 Hvad skal jeg med de Døttre? Skaf mig Senner,
 Som jeg kan lære Baakenleeg og Hærværk.
 Og dermed smed jeg Læsen ned i Buggen.

Orm.

Men Ga'er, med Tiden fik Du Pigen tiar.

Bergthor.

Da hun blev større, veed jeg ei, — hun krøb
 Omkring mig, vimsed om, og naar de Gienter
 Blier henved femten, serten, sytten Aar,
 Saa maa man holde af dem, om man vil,
 Og om man ikke vil; man nødes til det.

Orm.

Ga, Gubben er i Aften ganske lystig.
 Nu Thorvald! lad dog Hornet atter fylbes!
 Der bliver ikke drukket ret i Lauget.

Thorvald.

Ei drukketOrm? Min Gut! hvor vil Du hen?
 Det er fast gaaet mig som Konning Nielsen,
 Der drukned i et Mødkar.

Bergthor.

Stille, Børn!

Hvad er det for en Larm derudensfor?

Thorvald.

Fleer Venner, flere Gæster til dit Bryllup!

Stein og en Flok bevæbnede Trælle træde ind.

Thorvald.

Hvad vil I Svende? Hvad er Eders Grind?

Stein.

Vi er Jarl Hakons Trælle, vi er sendt
At melde Herrebud.

Orm.

Har Jarlen faaet
Et Nyd alt om, vi er forsamlet her,
Og nytter denne Sammenkomst? saa tal
Kun frit! Vi stande rede til at høre.

Stein.

At I saa talrigt var forsamlet her,
Det just formoded' Jarlen ei, skøndt vel
Han vidste, her blev fejret Bryllupsgilde.

Orm.

Hvad er da Eders Grund? Elig det frem!

Stein.

Nu fort og godt, vor Jarl har sendt os hid,
At hilse Dig med Venlighed, Orms Lyrgia!
Han kender Dig, han veed, Du est en Mand,
Som er sin Overherre lydig, tro.
Vor Jarl har seet din Brud, hun har opflammet
Hans Siæl, et leve kan han uden hende.
Han har en Tidlang kæmpet mod sin Attraa;
Men Tanken, at en Undersaat besidder
Hvad han forgæves smagter, sukker for,
Er ham utaalelig. Han haaber derfor,
Du tilfredsstille vil hans Hjertes Længsel,
Og afstaae ham din Fæsteme.

Bergthor (reiser sig).

Hvordan?

Orm.

I komme for at røve mig min Brud?

Stein.

Ei for at røve, hvis Du, hvorom Jarlen
Ei tvivler, slipper hende med det Gode.
En feie Tid Du bare vente skal,

Saa sender venligt Gudrun han tilkage,
Kedsaget af Foræringer og Gulb.

Orm.

Dg sigt et Ord, forvorpne Træl! Du vover?
Dg sig en Forbring, sigt et Tilbud tør
Jarl Hakon gjøre frie og stolte Normænd?

Stein.

Heel mangen Brudgom, stolt og fri som Du,
Har anseet Jarlens Tilbud før en Kyffe.
Vi haabed her at træffe Dig alene,
Med nogle faa særdeles gode Venner.
At dette Budskab kommer noget brat,
Har tvende Grunde: først har Jarlen alt
Elt Stib bestaget og er reist fra Glade;
Desuden hastet, Orm, Du med dit Bryllup;
Det driver Jarlen, som Du kan begribe.
Derfor han har udtrykkelig befalet
At vi skal bringe Gudrun til hans Gaard,
Dg vogte hende, til han kommer hjem.
Bedsomme Jarlens Daad — hvo vover sigt?
Dertil formaster ingen sig af os.
Han er ophøiet over Alles Dadel.

(Almindeligt Bulder.)

Bergthor.

Det gaaer forvidt. Afsted! Afsted paa Stand,
Forvorpne Trælle!

Thorvald (griber et Drillehorn).

Gilser Ederis Jarl,

Dg siger: Thorvald druffet har hans Gravel.

Flere Stemmer.

Bort, Hakons Trælle! Bort!

Stein (til de andre Trælle).

Til Baaben, Svende!

Thorvald.

I vove tør Jer Afsmagt at forsjøge?

Alle.

Glaet dem ihjel!

Bergthor.

Her har jeg smeddet mig

En Drehammer af det bedste Jern,
Og hvor den rammer, styrte fire Trælle.

Stein.

Mod, Evende! Mod!

Bønderne.

Ned med den Dgleslægt.

(Etrid. Efter nogen Modstand flygte Hakens Trælle, Mændene forfølge dem.
Gubrun, som er falden i Asmagt, omringes af de fersamlede Qvinde, som
søge at bringe hende til sig selv igjen.)

Astrid.

Min Søster! elste Gubrun! kom til Rive!

De flygte alt. Her er slet ingen mere.

Seer Du igiennem Vinduet hvor de flye?

(Mændene komme tilbage. Drm. som bliver sin Bruds Tilstand værre, kaster
sig for hendes Fødder.)

Drm.

Gef Livet i min Brud! Hvi staae I der,

Og flykte, Qvinde? Hvor er Eders Kunst?

Gef mig min Brud igjen!

Thorvald.

Nu ved Hærfader

Paa Glibstiaf, her opløfter jeg mit Sværd,

Med Trællebld besudlet — ha, med Blodet

Af Hakens Benner. Jeg undsiger ham!

Ved Odin, Vil' og Vee! ved alt hvad helligt!

Jeg er ei rolig, før jeg klande kan

Hans Blod med Trællenes, og kraftigt hævne

Den Skændsel, som han tiltænkt har min Broder.

Bergthor.

Og skøndt jeg alt er gammel, rynket, stiv,

Jeg sværger dog paa Hamrens røde Næb,

At hart jeg hævner sig Forsmædelse.

Han vilde have sig en Krone hamret!

Ha, vi skal hamre ham! Jeg er den Elbste
Blandt Eder Brødre! jeg er Vigens Fader!
See der: der ligger hun, den stakkels Mo,
En salmet Blomst i hendes Weilers Arm.
Forfæmlet Eder om mig, Bondemand!
Dg sværger paa min store tunge Hammer,
Hakon den Ondes Fald.

Drm.

Gudrun! min Mo!

Du aabner Diet?

Alle Bønderne (paa Hammeren).

Hakon Jarl skal bge!

Credie Handling.

Den Møster.

Jostein. Carlshoved. Grib.

Grib.

Ja, som jeg siger Eder, klare Herrer!
 Jarl Hakon er alt landet her paa Møster;
 Han ligger med sin Skibsfloot under De,
 I Fiorden, paa den anden Kant, bag Skoven.
 Carlshoved.

Og har ei Olaf mødt, da ud han seiled
 At hente sine Skibe snelt i Havn?
 Besynderligt! thi om et Dieblit
 Kan vi dog venta Kongen her tilbage.

Grib.

Jarl Hakons Kægt og Ratten var ham gunstig.

Jostein.

Saa staaer den norske Drot vel færdig alt,
 At hilse Kongen gramt, saafremt han prøver
 At gaae i Land? En stor og værdig Holm
 For denne store Ivekamp.

Grib.

Olaf har man
 Bestemt en Hilsen; men til denne Kamp

Behøves ingen stor og herlig De;
 En aaben Plads var plat ubrugelig,
 Vi trænge til en mørk og stummel Skov —
 Og den har vi jo her til begge Eider.

Carls hoved.

Forklar Dig tydeligt! Hvad mener Du?

Grib.

En hellig Styrelse fra Guberne
 Forbødlet har min Herres Røgn til Sandhed;
 Men denne Sandhed har naturligtvis
 Igien forandret hans og Jarlens Forsæt.

Jostein.

Forbødne Træl! hvor vover Du at tale
 Til os i dette Sprog?

Grib.

Det samme Sprog

Jeg haaber, I vil føre, naar I kiende
 Den rette Sammenhæng.

Carls hoved.

Tal usforblommet!

Grib.

Saa vider: Neppe var Jarl Hakon kommen
 Fra Glade, før en hurtig Fisterbaad
 Indhented ham, da seent han maatte krydse
 Ved Nerne. Den bragte ham det Budskab,
 At der var steet en Sammensværgelse
 Blandt Trondhjemis Bønder, for en Piges Skyld,
 Som, efter Skik, han kaared til sin Frille.
 Af Vælden, hvormed Bredden udbrød, saaes,
 At Gnisten ulmed havde længst i Aften.
 Hvad var at gøre nu? I veed, at Jarlen
 Beslutter hurtigt; da han havde grundet
 En liden Stund, fandt han det mere vigtigt,
 At drage mod en vældig fiendilig Drot,
 End mod en Bønderflok. Han meente, Seiren
 Forøge skulde brat hans Krigerhæder,

Og strætte Bønderne. Men da han kom
 Paa Dykhet ud og sendte Spreidere,
 Da hørte han — og til sin store Sorg,
 At Olafs Flaade var langt mere stor,
 End Røgtet havde nævnet ham paa Glade.
 Hvad var at gøre nu? Han søgte Møster;
 Her fandt han Thorer strax, sin høire Haand.
 Fortvivle, veed man, er ei Jarlens Sag;
 Hvis Gæt ei lykkes, maa det Andet prøves.
 Det Forslag, som min ædle Herre gjorde,
 Blev samtykt: „Nøden tvinger mig! det er
 De høie Guders Sag!“ Saa var hans Ord.
 Men sikkert ogsaa for sin egen Skyld,
 Han søgte den ubudne Giest fra Halsen.
 Jarl Hakon var i Nød; blev det bekiendt,
 Som Sagen stod, at Trygvason var landet,
 Saa vilde Kiærlighed til Kongestammen,
 Og Had mod Jarlen, begge snelt foreent,
 Ham gøre Faren endnu mere farlig.
 Hvad skete da? Han taug; lod sine Mænd
 Slaae deres Telte her; de kiende lidt
 Til Sagen kun; thi han har bildt dem ind
 Det er en Røver, som han krydser efter.

Jostein.

Og hvad er hans Beslutning?

Grik.

Jeg har tidt
 I mangen søvnløs Nat, med Graad i Diet,
 Afspurgt de høie Guder, paa mit Straa,
 Hvi dog de havde sat mit friske Liv
 I den foragtelige Trællestand?
 Tak være de alvise, rige Guder!
 Thi uden Dette, var først Thorer's Forsæt
 For seent opbaget; uden Dette svam
 Mit Olaf i sit ædle Kongeblood.

Iostein.

Spænd længer vor Forventning ei, men tal!

Grib.

Jeg hørte det; jeg var tilstede ved det.
 Jeg er hans Træl; en ussel, ringe Træl,
 Han følger ubemærket med, som Slæbet
 I Herrens Skarlagsskind; hvad følges ham?
 I denne Skov da, for at være fort,
 Skal Olaf loffes hen af Thorer Klæde,
 Huldt under Vensteds Skin — og myrdes der.
 Jarl Hakon venter i en Bondehytte
 Paa Thorer's Ankomst med det blege Hoved.
 Saa gaaer han op i Fjællland. Rogaland
 Er huldt og tro, der samler han en Hær,
 Og splitter Irterne, saafremt de vove
 Paa Land at hævne deres Konges Død.

Iostein.

Det har Du hørt?

Grib.

Ja, ved den fromme Baldur,
 Saa sandt jeg er uskyldig, brødefri.

Iostein.

Og dertil skulle vi ham række Haand?

Carls hoved.

Og vi har hjulpet til en saadan Daad?

Iostein.

Ha, Grib! Jeg skammer mig, jeg rødmer for Dig.

Grib.

Det har slet ingen Ting at sige, Herre!
 Naar først man kommen er saavidt, at rigtigt
 Man skammer sig, saa har man meer ei nødig
 At skamme sig. Hvo havde vel formodet
 En saadan Handling af en saadan Helt?
 Jarl Hakons Dine lyne som en Guds,
 Og hyde blot med deres Blik; de hød —
 I lød! Hvor stort at være Hakons Kamper,

At have den Bevidsthed i sin Barm:
 Vi hialp den store Helt paa Kongestolen.
 Det drev Jer! Ikke sandt?

Jostein.

Nedstødes skal han!

Carlshoved.

Saa vist, Kong Olaf er en ædel Helt,
 Og Astrids Søn: Jarl Hakon, Du skal blegne!

Grib.

Nu, Grunden, den er god, det kan jeg mærke.
 Men stille! Skibet nærmer sig alt Stranden.
 Gist lander Kongen. Seer I Sneffen alt?
 Hvad nu skal see, maa snarlig see; saasnart
 I træffer Olaf ene — siger Alt!
 Min Husbond er i Skoven med Jarl Hakon;
 Naar Olaf skynder sig med sine Kæmper,
 Da fanger han i Buret hegge let.
 I hvordan end det gaaer, er Magten Olafs.
 Maaskee skal Noget alt da være skeet.
 Men stille! Hører I de stjerne Toner
 Fra Skibet? Hører I den fromme Sang?
 At hvor det lyder deilig over Vandet!
 Farvel, nu maa jeg ile til min Husbond
 I Skoven. Glemmer ei, hvad I har lovt!

(Han gaaer.)

Jostein.

Nei sikkert ei.

Carlshoved.

Nu standser Skibet. See

Nu stiger Kongen ud med sine Mænd
 Og Munkene. — Seer Du? Man rækker ham
 Det røde Banner med det hvide Kors.

Jostein.

Den røde Grund betyder Heltetmodet,
 Det Hvide Christendommens Fred og Ustyld.
 De nærme sig. Kom, lad os gaae tilside!

(De gaaer.)

Kong Olaf træder frem med det store Banner i sin Haand, fulgt af sine
Ræd og Munkene. De sidste syng følgende Chor:

Cæli Deus sanctissime!
 Qui lucidas mundi plagas
 Candore pingis igneo,
 Augens decoro lumine;

Infunde nunc, Piissime!
 Donum perenni gratiæ;
 Fraudis novæ ne casibus
 Nos error alterat velus.

Expelle noctem cordium!
 Absterge sordes mentium!
 Resolve culpæ vinculum!
 Everte moles criminum!

O tu, sole serenior,
 Et balsamo svavior,
 Veni, veni Rex optime!
 Pater immensæ gloriæ*)!

Olaf

(hører sit Banner, og røder det fast ned i Jorden).

Her planter jeg det christne Banner dybt
 I Norges Grund. Igiennem Fjeldets Stene
 Det, som et Træ, skal skyde stærkt sin Rod,

*) Ved Opførelsen bruges følgende danske Vers:

Forjages skal den dunkle Nat,
 O Himmel! af din Straale brat.
 Den sidste sorte Dæmringsfly
 Med Torden fra din Bue flye.

Opvarmes skal det kolde Nord,
 O Almagt! af dit Kraftens Ord.
 Din Helt Du stænkte Magtens Sværd,
 Han sælde Morkets Trolddomshær!

Og det skal blomstre frem og bære Frugter,
 Ja hyvfold kvægende livsalig Frugt!
 Med Kængsels, med Bødsældighedens Laarer
 Dets Rødder vandes skal; og fromme Suf
 Skal komme følgende, som lune Vind,
 At modne Saften i det fulde Væger.
 Som Englesang skal Menighedens Røst
 Til Himlen quibbre, fra den høie Hvalving,
 Og, som en gammel hundredaarig Steeneeg,
 Skal Træet brede sine stærke Grene
 Hen over Fædrelandet. I dets Ly
 Skal Venstak, Kiærlighed og Fromhed boe,
 Og stirre, fra den moderlige Stamme,
 Med andagtsfulde Blik i Aftenrøden.
 Og i dets hellige, dets rene Vark
 Skal Norges Konger siære deres Navne.
 Ustyldighedens Blomster, trindtomkring,
 Skal holde Vagt, som Himlens Englebørn,
 Og støde Mattens Spægelser tilbage.
 Forsædet bort fra Christendommens Træ
 Skal Odin, med sit ene Trolddomsøie,
 Flye bort til Orknerne, til nøgne Fjeld,
 Og prøve der vanmægtige Forsøg
 Paa at erhverve sig den takte Magt.
 Der skal han hyle, som en saaret Ulv;
 Men Træets Blade skal som Englevinger
 Vortviske Troldens græsfelige Glam;
 At ei de strække Landets fromme Søn,
 Der tillidsfuld trygt under Lovet blunder.
 Choret.

Amen!

Slaf.

Tak, at I fromt bekræfte mine Løfter,
 I gode Brødre! Tak! O mindes I,
 Da Stibet nys drog Den Stord forki?
 Der Hakon Atthelstein, min Formand sad,

Da han blev kaldet fra sit Giestebud
 Til Slaget, hvor han bøde Heltebud.
 O Hakon, ædle Hakon! fromme Hakon!
 Athelsteins Fostre! Gode blide Frænde!
 Du visned, som en altsfortidlig Blomst
 I Nattefrosten, og din fromme Rod
 Var ikke mægtig nok, at trænge sig
 I Nordens stolthaaρνaffet kolde Fjeld;
 Men Du har lagt den første Spire ned,
 Belsignet være Du derfor i Himlen!
 Der est Du sikkerlig; fiendtl ei Du mægted
 At kæmpe mod Vildfarelsen. De tvang Dig,
 At smage Hestelever; tvang din Læbe
 Der vilde flåbe sig til Bagtens Ralk,
 At røre deres Offerbollers Rand.
 Da var ei Liden kommen, ædle Hakon!
 Nu smiler Du fra Himlen ned til Olaf,
 Som træder fæf i dine fromme Spor.

Choret.

Amen!

Olaf.

Tak, Brødre! Tak! Og vender atter nu
 Tilbage, styrker Eder efter Reisen!
 Thi vore Baadsmænd har alt teltet Skibet,
 Og I har viet Landet ind med Sang.
 Nu fromme Brødre, gaaer med Himlens Fred!
 (Choret gaaer, Olaf bliver tilbage med sine Kamper.)

Carlshoved og Jostein komme.

Olaf.

Nu, mine gode Frænder, snilde Brødre!
 Vil I vel staae mig bi, som ægte Venner?

Jostein.

Herr Konge!

Carlshoved.

Rønning Olaf!

Olaf.

Nu hvad er der?

Iostein (tæler).

Tag vore Hoveder!

Carlshoved (ilgesaa).

Ja tag dem, Herre!

Olaf.

Hvad vil det underlige Tilbud sige?

Iostein.

Vi har bedraget Dig!

Carlshoved.

Bedraget Dig!

Olaf.

Umuligt! Hvad? Bedraget mig? Hvordan?

Var alting Naafund? Har I loffet mig

I Jarlens Snare?

Carlshoved.

Spar din Frygt, min Herre!

Olaf.

Jeg frygter ei for Helved, endnu mindre

For Hakon Jarl. Stat op! hvortil den Rnaalen?

Kast Jer i Rna for Gud, hvis I har syndet,

Og stielver for Retsfærdighedens Arm.

Carlshoved.

Min ædle Herre! Thorers Klæde løi,

Men alt hvad han fortalte Dig var Sandhed.

Iostein.

Thi Hakons Tyranni har nylig gjort

Til Sandhed, hvad kun digtedes for Dig.

Olaf.

Saa Landet er i Oprør?

Carlshoved.

Herre, ja!

Olaf.

Og Hakon?

Jostein.

Her.

Olaf.

Her?

Carlshoved.

Med en ringe Magt;

Ei nær saa kraftig som din egen, Herre!

Olaf.

Hvad vil han da?

Jostein.

Med Lunssked prøve, hvad

Han havde haabet offentlig at kunne.

Thorer er en Forræder; han skal lokke

Dig hen i Skoven mellem mørke Graner,

Og give Dig dit Banesaar.

Olaf.

Er Hakon

I Skoven? Kommer Thorer der alene?

Hvor stor er Jarlens Magt?

Jostein.

Ei stor som din.

Alting skal ske med allerførste Stilhed;

Thi Hakon frygter næsten meer, Kong Olaf!

For egne Kæmper, end for dine Helte.

De Mørste maae ei vide, Du est her;

Det vilde bringe Gaaret til at buldne.

Hakon sig stuler i en Bondehytte;

I Skoven hift Du træffer Thorer Alake;

Og for at være sikker i din Sag,

Lad alle dine Kæmper følge Dig!

Saa har Du Styrke nok mod Hakons Styrke.

Olaf.

Hvordan forstaaer jeg sig forklummet Sag?

Og hvad forvilses mig derom, at nu

I tale Sandhed, I som nylig har
Tilstaaet mig et sligt Forræderi?

Jostein.

Just at vi har tilstaaet det, beviser,
At vi har ingen Deel i denne Daad.
Iarl Hakon havde Lyft at kæmpe med Dig,
Han bad os følge Thorer Klake hid,
For at opholde Dig, til selv han kom.
At søge Kamp og Strid, er nordist Sæd.
Han var vor Herre; Snildhed og Bedrag
Forstod at lokke listelig vor Ungdom.
Du er vor Slægt; men kun vi søae i Dig
Den store Hakons Roligheds Forstyrer;
Vi gif. Nu har sig Sagen midlertid
Forandret, og med den Iarl Hakons Forsæt.
Saa snart vi vidste det, fik Du det vide.
Med Lønsked havde vi Dig let forraadt.
Bort Paafund her, vor Tillid til en Niding
Fertlener Straf; jeg bød Dig nys mit Hoved —
Det kan Du tage, men mistaenk mig ei!

Olaf.

Hvad skal jeg med dit Hoved, raske Svend?
Behold det selv! Du har det nødigt; mig
Det vilde lidt kun nytte.

Carls hoved.

Edle Konge!

Jostein.

Saa tro mig paa mit Ord, og følg mig flur;
Hvis ei, drag bort igien paa dine Snekker. —
Men sntger sig ei Thorer hist med Grib,
Imellem Trærne?

Olaf.

Jeg sner fiernt

Den anden Flok af mine Mænd. De lande.

Dem vil jeg underrette først, de skal
 Omringe Stranden; om en liden Stund
 Er Hakon fanget med sin hele Sværm.

(Til sine Mænd:)

Med dragne Sværd mig følger giennem Skoven!
 Og gjør Jer rede til en Røbsfjagt!

(De gaar.)

Thorer Klæbe og Grib komme hurtigt ind fra den anden Kant; den
 Første med en Kurv og en Daggert i Haand.

Thorer.

Der gif han. See! der gif han med sin Flok,
 At hvile sig i Norges Sommergræs.
 Stands, Olaf! skynd Dig ei saa stærkt! Den kommer,
 Den lange Hvil, før Du venter den.
 Nu Grib, forstaaer Du vel hvad jeg har sagt?

Grib.

Hvert Ord, min ædle Herre! saare vel.

Thorer.

Du løber til og støder Daggerten
 I Bryttet paa ham, mens han sidder hos mig.

Grib.

Vel, fiære Herre!

Thorer.

Naar han saa er død,
 Afhugger Du hans Hoved, lægger det
 I denne Kurv og følger mig i Hast
 Til Hytten, hvor Jarl Hakon venter os.
 Saa giver han Dig Frihed Grib, og binder
 En Glavind ved din Lænd.

Grib.

Vel, gode Herre!

Thorer.

Begrib den Ære, som Du nyder, Grib!
 Tænk Dig, Du vorder Olafs Banemand;
 Han, som vil styrte Guderne fra Valhal,
 Ham dræber Du! Om nogle hundred Aar

I gamle Sagn man finde vil dit Navn,
Og læse: denne Daad har Grib fuldbragt!

Grib.

Jeg længes inderligt, min snilde Herre!
Alt længe har jeg ønsket mig en Daad,
Som kunde hæve mig fra Trællestanden.

Lhorer.

Det veed jeg; og den faaer Du nu, min Grib!
Kom, seer Du denne skønne, slesne Daggert?
Saa glimtende som Mattens Rys paa Band.
Seer Du, hvor den er spids, hvor den er skarp?

Grib.

En herlig Kniv!

Lhorer.

Det er ei nok med det;
Du seer kun halvt dens gode Egenskaber;
Thi — mærker Du i Staalet denne Kende,
Der løber ned mod Odden?

Grib.

Ja, min Herre!

Lhorer (smiler lumst).

Saa liden som den er, er den dog Veien
Til Helheim, Grib!

(Seer sig om.)

Het er dog Ingen?

Grib.

Nei!

Gletingen. Det var kun en sulten Ravn,
Som streg paa Fjeldet hist.

Lhorer.

Den striger efter
Sit Bytte, Grib! Thi seer Du denne Kende,
Som løber ned fra Haltet? — Seer Du Haltet
Er huult, — og denne Fieder — Du forstaaer mig?

Grib.

Nei, Herre!

Thor er.

Det er sandt; saa skønne Sager,
Saa kunstige, dem kender man kun lidt til
Her i det plumpe Nord. I Velsland har
Jeg paa min Reise kjendt mig denne Dolk;
Jeg tænkte nemlig, som det er i Sandhed:
Hvo veed, hvortil vel den kan bruges?

Grib.

Rigtig!

Thor er.

Altsaa, min Grib, har Du ei ofte seet
En saaret Kæmpe, som med samt sit Saar
Er kommen sig igien og vorden karst?

Grib.

Heel ofte, Herre!

Thor er.

Men naar Daggerskædet
Skal være vist og sikkert, seer Du selv,
Hvor lidt man stole kan paa Armens Kraft.

Grib.

Jeg veed dog ei, — naar Armen kun er stærk.

Thor er.

Hvad stærk? Hvad er da menneskelig Styrke?
Men seer Du: denne Dolk er fyldt i Gialtet
Med en fortræfflig kostbar Saft, som flyder
I Saaret flur, som blander sig med Blodet,
Og leverer det.

Grib.

Ha, nu forstaaer jeg — Gift!

Thor er.

Raab ei saa høit! Der har Du Dolken, Grib!
Vær Dig forsigtigt og fornuftigt ad!
Du est ei vant at bruge Vaaben.

Grib (vugger den i Haanden).

Herre!

Jeg faaer en fælsom Lyst. Veed I hvortil?

Thorer.

Net, Grib! Dit Die flammer. Nu hvortil?

Grib.

At støde den i Eders eget Bryst.

Thorer.

Grib, est Du rasende?

Grib.

Stat stille, Herre!

J kan jo nok begribe, det var Spøg.

Thorer.

Men saadant Spøg!

Grib.

J mener, for en Spøg

Var det for grovt?

Thorer.

Ja, Grib! det var for grovt,

Og Tid har vi nu ikke til at spøge.

Grib.

Saa vil vi strax da gjøre det til Alvor.

Du striger atter, Ravn? Kom! Tag dit Bytte!

(Kan hører ham Daggerten i Brokket.)

Thorer (Rorter).

Troløse! Du har giennembort mit Hierte.

Grib.

Det er ei sandt. Hvad kalder Du dit Hierte?

Den kolde Riebsklump i den venstre Side

Gi'er Du dog ikke dette Hadersnavn?

Den aldrig følte, hvordan skulde den

Da føle dette Stød? Umuligt, Thorer!

Thorer.

Forræder!

Grib.

Du har nævnt dit eget Navn.

Thorer.

Ja, det er sandt!

(Doer.)

Grib.

Det skulde Du betænkt
En Kiende før. Nu er det alt for sild.

(Betrakter ham.)

Der ligger han og svømmer i sit Blod.
Hvor er nu dine Ranser og din Enlidhed?
Kan Du ei finde paa et vittigt Indfald,
At stille Blodet med? Enfoldig taus,
Med Næsen op i Beiret, ligger han;
Og ei hans hele Livs Forslagenhed
Formaaer at hindre Veien ham til Nastrond.

Olaf. Carlshoved. Tostein. Folge.

Olaf

(til Grib, med draget Sværd).

Hvor er din Herre, Træl?

Grib (peger paa Liget).

Der ligger han.

Olaf.

Hvad? Thorers Aase svømmer i sit Blod?

Grib.

Han sejler ned af Elivagas Bølger
Til Helheim.

Olaf.

Hvo har dræbt ham?

Grib.

Høie Renge!

Han selv har dræbt sig med sit Midingsværf.

Olaf.

Forkynd!

Grib.

Han vilde overtale mig
At støde denne Daggert i dit Bryst;
Thor veed hvorfor, han har formodentlig
Dog havt en Afsty, for at myrde Dig
Med egne Hænder.

Olaf.

Nu? Og hvad saa meer?

Grib.

Jeg Dolken fik, forsynet vel med Gift;
Jeg skulde støde den i Erngvasen,
Men jeg tog feil og stødte den i Thorer.
Nu ligger han halsstarrig der paa Jorden,
Og taler ei et Ord. Før løb hans Tunge,
Med samt det lille fædste røde Nie,
Ustadigt stottende, snart hist, snart her,
Run aldrig roligt, klækt. Nu seer det roligt;
Men dumt og døsligt, som igiennem Horn.
Ak Herre! neppe kan I troe, hvor hurtigt
Min Husbond har omskiftet sin Natur.

Olaf.

Du ædle Træl!

Grib.

Hvis Thorer kunde tale,
Da skulde han bekræfte Jer mit Ord:
Han loved mig at worde Hakons Mand,
Fra Trældom fri at føre Stang og Skjold,
At drikke Mjød paa Bænk i Kongehallen,
Hvis jeg udsørte vel min Dont; men Herre,
Det tyktes mig, som det var alt for dyrt,
At købe Hakons Mjød med Olafs Blod.

Olaf.

Hugprude Svend! Og vil Du heller da
Vel kalbes Olafs Mand? Og vil Du trofast
Bestandig stride for ham, som din Drot,
Og sidde, til et Mærke paa hans Venstreb,
Iblandt hans bedste Kæmper?

Grib (roer).

Ak, nu smelter

Min Stoltthed I med Vennesalighed.

Sligt hydes mig? Saa er da Timen kommen,

At jeg skal bryde mine Trællebaand?
 O jeg maa græde som et Barn. Tilgiv!

Olaf.

Dig var jo lovet Frihed af din Jarl.

Grib.

Åh, hvilken Frihed! hvilken Frihed, Herre?
 Jeg skulde købe Kroppens usle Frihed,
 For Siælens; skulde miste Trælleavnet,
 For virkelig at vorde til en Træl.

Olaf.

Du christne Hedning, kom! ræk mig din Haand!
 Hvad hedder Du?

Grib.

Grib var mit Trælleavn.

Olaf.

Saa kald Dig Grib, og lad en vældig Grib
 Med stærke Farver male paa dit Skjold,
 Som slaaer en Widderslange ned til Jorden.

Grib.

Ja, jeg forstaaer Jer fuldvæl: Widderslangen
 Er Thorer Klæbe. Ddin! det var prægtigt!
 Ja, Olaf! Du belønner kongeligt.

Olaf.

Kald Ddin ei! vanmægtig er hans Magt,
 Du seer hans Aand i hans Tilbedere.
 Hvor er nu Hakon?

Grib.

Gift i Stoven, Herre!

Stiult i en Bondehytte med sin Træl;
 Der venter han paa Thorer med Jert Hoved.
 Men jeg vil hugge Thorer's Hoved af,
 Og lægge det i Kurven, Herre Konge!
 Saa bringer Du Jarl Hakon Thorer's Hoved,
 Istedet for, han skulde bringe dit.

Dlaf.

Nei, Grif! Nei! død er død. Gaaer, mine Mænd.
Dg jorder Thorer Klafes døde Legem.

Grif.

Bag Melberne ved Grøften!

Dlaf.

Jorder ham

Ved Hyldebussen hift! at den kan strø
Sit hvide sørgelige Blomster ned
Paa Graven. — Grif! et maa Du være grum,
Et hade maa Du efter Døden.

Grif.

Herre!

Stig mig kun, hvad der sømmer sig og bør sig,
Saa skal Du see, at jeg skal bedre mig.

Dlaf.

Følg mig i Stillehed nu til Hakon Jarl!

Grif.

Saa maae vi denne Vei, min ædle Konge!

(De gaar.)

Et affides Sted i Skoven ved en Bondehytte.

Hakon Jarl. Rarker.

Hakon.

Har Du fuldbragt dit Grind, som jeg bød?

Rarker.

Ja, Herre Jarl! Jeg sagde dem paa Skibet,
At Du var gangen op i Birkelunden,
At trække Weiret bag de fiøle Grene,
Fordi det var for hebt paa saltet Sø
I Middagsstunden; hvilket kommer af,
At Solen skinner ned med Glands paa Vandet,
Dg saa fra Vandet atter op igien.
Saa man har ondt at gløve; thi paa Søen

Er altid tvende Sole; det vil sige
 Kun een paa Himmelen, men een paa Seen.
 Paa Landet er man plaget kun af een;
 Og derfor var Du gaaet op i Land.

Hakon.

Og at jeg vilde holde Maaltid her,
 Det sagde Du vel ogsaa?

Karfer.

Herre Jarl!

Det kan I sagtens tænke. Naar forglemmer
 Jeg Maden og hvad der vedkommer Maden?
 Det er det Allerbedste her i Verden;
 Skjøndt rigtignok man, paa den anden Side,
 Vel kan indvende mig, at ogsaa Drikken
 Kan ha'e sin store Nytte. Det forstaaer sig!
 Jeg sagde: Jarlen æder hist sin Daure.
 Paa Landet skulper Skibet op og ned,
 Saa faaer han Maden i den gale Hals.
 Hvad kan det hjælpe?

Hakon.

Net, min Karfer! Net!

Du est en vittig Gut. Gaa nu og hjælp
 Risting at syde. Lad mig ene, Karfer!
 Naar Thorers kommer, eller Thorers Svend,
 Da beed dem frit kun træde flur herind.

Karfer.

Godt, Herre Jarl! det Alt skal efterkommes.

(Gaar.)

Hakon.

Gid jeg kun havde flere sige Svende,
 Saa var jeg stifter, hvor jeg gif og stod.
 En Hund er ikke nær saa stærk og tro,
 Og dertil kommer dog, at han kan tale.
 Et Redskab og et Vaaben! uundværligt;
 Jeg bytted ham ei for det bedste Sværd.

(Sætter sig.)

De Andre med de skarpe Blik og med
 Den kloge Tale kan man ikke troe.
 Stændt Thorer — Thorer! har Du hilset Olaf?
 Har Du alt sendt ham bort til sine Guder
 I Luften hist?

(Erofter sit Hoved til Haanden og grunder.)

Det var ei min Beslutning;
 Den kom fra Thorer. Thorer maa forsvare
 Sin Daad for Odin. — Odin vil ei vrede.
 Ha! skulde denne Vanvid ei forhindres,
 Som truer med at styrte Guderne
 Fra deres gamle Stole? Olaf vil
 Ei blot tilrane sig min Kongemagt,
 Men endnu meer: Valfaudurs. Lad ham falde!
 Thi brat maa Stormen standses i sin Gang.
 Det er den høie Tid, den høie Tid!
 I graane, mine Haar! men hvide Lokker!
 I snart skal vorde gule, giver Tid!
 De stielmiste Møer spottet mig tilforn,
 Fordi mit Haar var sort og ikke gult;
 Giv Tid, I Bern! gult, guldgult skal det vorde,
 Det skal forgyldes af den gyldne Ring. —
 Hvo kommer der? Ha, sikkert Thorer Klake.
 Han loved mig at bringe Olafs Hoved! —
 Mit Blik sig vægrer ved at stue did.

(Han bliver siddende i den forrige Stilling.)

Olaf Trygvason træder ind, hyllt i en graa Kappe, med en stib Hat
 paa Hovedet.

Hakon (uden at vende sig).

Min kolde Thorer Klake, kommer Du?
 Er alting lykkedes og bringer Du,
 Hvad Du har lovet? — Svar mig, Thorer Klake!

Olaf.

Alting er gaaet, som det burde, Herre!
 Men undskyld Thorer, at han selv ei kommer,
 Og bringer Eder Konning Olafs Hoved.

At jeg skal bryde mine Trællebaand?
O jeg maa græde som et Barn. Tilgiv!

Dlaf.

Dig var jo lovet Frihed af din Jarl.

Grib.

At, hvilken Frihed! hvilken Frihed, Herre?
Jeg skulde købe Kroppens usle Frihed,
For Gjalens; skulde miste Trællenavnet,
For virkelig at vorde til en Træl.

Dlaf.

Du Kristine Hedning, kom! ræk mig din
Hvad hedder Du?

Grib.

Grib var mit Trællenavn

Dlaf.

Saa kald Dig Grib, og lad en vældig
Med stærke Farver male paa dit Skjold,
Som slaaer en Gubberslange ned til Jord.

Grib.

Ha, jeg forstaaer Jer fuldvel: Gubberslar
Er Thorer Klake. Obin! det var pragtlig
Ha, Dlaf! Du belønner kongeligt.

Dlaf.

Kald Obin ei! vanmægtig er hans Magt.
Du seer hans Aand i hans Tilbedere.
Hvor er nu Hakon?

Grib.

Gift i Skoven, Herre

Stiult i en Bondehytte med sin Træl;
Der venter han paa Thorer med Jert Hov.
Men jeg vil hugge Thorer's Hoved af,
Og lægge det i Kurven, Herre Konge!
Saa bringer Du Jarl Hakon Thorer's H
Istedet for, han skulde bringe dit.

og koldt afhugget Hoved?
 først skælve, hvis Du fandt
 Kroppen.

Hakon (vender sig forbittret).

Træl! Du vover? —

Det?

Olaf

(tager Hatten af, og slaar Skappen tilside).

Paa mine Skuldre, Jarl!

Jeg bringer Eder det
 alle; den saldt mig mageligt.

Hakon.

Olaf? Ha, Forræderi!

Olaf.

Svar dit raske Helttemod!

Øst med Olaf! Gust, at end

Hoved heelt og ubeskaaret,

kræfteløse Oldingsfærd,

er med den hovedløse Olaf.

Hakon.

Heim!

(Ansætter Olaf.)

Olaf

Hakon Sværtet af Haanden, og siger med tordnende Sten

Vær rolig, siger jeg!

Svært i Balgen. Mine Mand

Guset; mine Skibe, Jarl!

Mine. Jeg er kommen hid,

Vandet i en ærlig Strid.

Har loffet mig med Rænker hid.

Er Du, som en Træl, foragtelig,

er i din egen Snare. Jeg

benytte sig en ussel Fordeel,

Slumpelykken skænker mig. Nei, Hakon!

Arken vil jeg dristig møde Dig.

Udslag, som Du seer, er gaaet ilde,

Din Thorer søgmer i sit eget Blod.
 Det var mig saare let at gribe Dig;
 At dræbe Dig var endnu mere let;
 Men jeg bekiender mig til Christi Lære,
 Foragter sliq uhaederlig Bedrift.
 Thi valg imellem tvende Kaar: Bliu Jarl
 Paa Glæde, som Du var, og sværg mig Trostaa,
 Hvis ikke, fly! Hvor vi da sees igjen,
 Det gaaer blodigrøde Bander, Hakon!

Hakon (holt og rolig).

Det Sidste vælger jeg, det Sidste, Olaf!
 Du kalder mig en Ridding og en Træl?
 Det loffer høit et Smil paa mine Læber.
 Man hører, at Du est en Yngling, Olaf!
 Raadmundethed og Overmod er Det,
 Hvormed din Alder melder sig. See mig
 I Diet, Olaf, og betragt min Pande!
 Har Du hos Trælle fundet sliqe Blik?
 Og tykkes Dig, at Fælgshed og at Rumsfæd
 Har smaalig fureet denne Pandes Rynker?
 Jeg lod Dig loffe? Ja naturligviis;
 Jeg vidste, Du behøved blot et Vink,
 For strax at slagre did til Loffemaden;
 At i din stolte Siæl Du agted meer
 Dit Slægtstaa med en uddød Kongeslægt,
 End Hakon Jarls beundrede Bedrifter;
 At kun Du lured paa en Leiligheds,
 For at forstyrre Gubben i sin Ro.
 At denne Færd jeg ønstet overstaaet,
 Jo før jo heller, kan det undre Dig?
 At jeg bedrog en Sværmer, som foragter
 De høie Guder, kan det undre Dig?
 Og kan det undre Dig, at jeg tillod
 Min Kampes Anslag, da en fiendtlig Stikbue
 Lod til at ville styrte — mig ei blot —
 Men Valhals Guder?

Olaf.

Hakon! mindes Du,
Erindrer Du vel, Hakon! at Du selv
Har været Christen og at Du blev døbt
Af Biskop Popo? at Du siden søg
Din Gød? Hvormangen Gød har Du vel søget?

Hakon.

Forbandet kalder jeg det Dieblif,
Da, fært bag Ryset af den sletste Munk,
Jeg lod mig daare ved en udsel Kunst:
Han kunde bære Jernet gloende,
Naar Haanden først var overstrøget med
En Heresalve.

Olaf.

Stakkels, blinde Gubbe!
Jeg ynkes over dine sølvgraae Haar.

Hakon.

Ha, spar din Ynk! Saa sem Du fært mig her,
Seer Du det sidste Glimt, den sidste Gnist
Af gammel nordisk Kraft og Helteliv; —
Den, Ungersvend! den skal Du ikke slukke
Med dine sygelige Feberdrømme.
Jeg veed det nok, det er de Christnes Gød,
At ynke Folk, omvende dem, forbedre;
Vor Gød er den: dødt at foragte Jer!
At pønsse paa Jer Undergang og Død,
Som Gudernes og Heltelivets Fiender.
Det Hakon gjør, og derudi bestaaer
Hans Ridingsfærd. Ved Odin og ved Thor!
Du skal ei slukke Norges Heltelid
Med dine fromme, vaade Drømmetaager.

Olaf.

Velan! Vi stilles ad for dennegang.
Vee Dig! naar næstegang vi atter sees.

Hakon.

Ja, vær mig! om jeg ikke knuser Dig.

Olaf.

Himlen vil træffe Dig med sine Klammer!

Hakon.

Nei, Thor skal splintre Korset med sin Hammer!

(De gaar hver til sin Side.)

Fjerde Handling.

Glade.

Hakon Jarl. Et Bud.

Hakon.

Forfynd dit Budskab, sig det uden Frygt
Og uden Forbeholdenhed! Hvor gaaer det?
Har Bondehæren samlet sig?

Budet.

Ja Herre!

Forbittrelsen har sammenstimlet dem.
Orm har paa fire Veie fra sin Gaard
Sendt Herorf rundt omkring, og budt Enhver,
At han bevæbnet skulde drage hid,
Og faae Dig dræbt. Han sendte Bud til Halvor
Paa Skierdingstad, og han har atter sendt
Budstikken længer om. Med ham har Sigurd,
Den skønne Brynolfs, før din Frilles, Husbond,
Forenet sig, samt Alf og Skialm fra Rimold,
Der komme for at hævne deres Søster.
De føre Hæren an, med Orm og Halvor.
Den samler sig i Orkedalen.

Hakon.

Ha!

Jeg stoler paa min gode Kampeskare.
Med faa, men vel bevæbnede, med flække

Krigsvante Mænd adspalttes let igien
En sammenstimlet Bønderflo.

Budet.

Men, Herre!

Den er alt stor, foreges daglig meer;
Forbittrelsen har vel bevæbnet dem.

Hakon.

Med øieblikligt Mod, der svinder brat,
Saa snart Jarl Hakon kommer med sit Sværd.
Hvad meer? Er Olaf landet med sin Flaade?

Budet.

Ja, han er løbet ind i Trondhiems Fiord.

Hakon.

Hvad? Her i Fiorden? Uden Modstand? Har
Ei Erland, har min Søn da ikke mødt ham?

Budet.

Af, Herre Jarl!

Hakon.

Hvi sukker Du? Saa tal!

Budet.

I Morges seiled Olaf ind i Fiorden,
Med fem stiolbhængte, lange Krigerstibe,
Da var din Søn, din Erland, der med tre;
De andre laae i Vigen, dybest inde.
Der faldt en Laage; Erland magted ei
I denne Skynding dem et Vink at give.
Først troede han at møde dine Snekker;
Men da de nærmed sig, da saae han vel,
Han havde taget feil, og vilde vende
Mod Landet; men det var for silde. Kongen
Hør med sit Følge hurtig ind i Fiorden.
Han tog din Søn for Dig, Herr Jarl! og bød
Roersfolket Aareslaget at forstærke.
Da Erland og hans Mænd sig nærmed Landet,
Og da hans Snekke løb paa Grund, da sprang
Med sine Kæmper flur han overbord.

Hvad skulde han udrette vel med tre
 Smaasnekker, uden synderlig Befolkning,
 Mod fem, der fyldtes af staalklædte Mænd?
 Han svømmed under Bandet og forsøgte
 Paa denne Blis igien at naae til Land.
 Men Olaf havde tabt ham ei af Sigte:
 Han saae den lyse Brynie, Kobberstolbet,
 Som overgik de Andres langt i Skjønked;
 Bestandig troede han, at det var Dig,
 Og raabte: „Hakon! denne gang undgaaer
 Du Døden ei! Høst da vi taltes sidst!
 Da svor vi, at det gjaldte røde Pander.“
 Med disse Ord greb Kongen til en Roerpind —
 Og stød den hen — O Herre! staa mig for
 At sige meer, og staa Dig for at høre!

Hakon.

Tal! Tal! han stød Roerpinden af sin Haand —
 Budet.

Og traf sin Søn dermed i Lindingen,
 Saa Hovedskallen brast og Hiernen vælted
 I Havet.

Hakon (Hulter sin Emerte).

Har Du meer at sige?

Budet.

Olaf

Fortørntes over, at han ei traf Dig.
 Hans Kæmper dræbte mange Mænd; Endeel
 Gav han dog Fred; af dem erfared han,
 Hvor Vondehæren staaer, og hvordan den
 Er findet mod Dig.

Hakon.

Har Du meer at sige?

Budet.

Nei, Herre Jarl!

Hakon.

Saa gaa!

(Budet gaaer.)

Det faldt ham vanskeligt. Thor veed, han havde
En Slags Mobbelighed for at bære
Det selv, og sendte mig.

Hakon.

Vel, vel! Saa gaa,

Og grav det strax dybt ned i Jordens Skød!
Jeg vil ei see det selv. Mit Die taaler
Et sige Syn. Det staaer for mig i Drømme.
Grav Liget ned, og sig din Herre, Træl,
At flur han kommer!

Olaf.

Thor er Klæde sover.

Hakon.

Han sover?

Olaf.

Middagsføn; stiv har han strakt
Sig under nogle mørke Hyldebuste.

Hakon.

Saa væk ham da! (assides) Nu sove? Efter sig
En Gierning? Thor er! Jeg beundrer Dig,
Du har et seldent Mod. (bort) Saa, væk ham, Træl!

Olaf.

Men vil I ikke see først Olafs Hoved?

Hakon.

Nei, har jeg sagt! Nei!

Olaf.

Herre Jarl! I troer

At det seer stræffeligt og hæsligt ud?
Men intet mindre, Herre! Olafs Hoved
Er vel saa sundt som Nogens her i Landet.

Hakon.

Saa, siger jeg!

Olaf.

Nu har jeg aldrig hørt!
Jeg havde tænkt, Jarl Hakon var en Helt,
Som saa i Nord, og dog han frygter for

Et dødt, og blegt og koldt afbugget Hoved?
 Hvor vilde Du først stielve, hvis Du fandt
 Det levende paa Kroppen.

Hakon (vender sig forbitret).

Træl! Du vover? —

Hvor har Du det?

Olaf

(tager Hatten af, og slaar Kappen tilside).

Paa mine Skuldre, Jarl!

Tilgiv mig, at jeg bringer Eder det
 Paa denne Viis; den saldt mig mageligst.

Hakon.

Ha, Surtur! Olaf? Ha, Forræderi!

Olaf.

Min Gubbe, spar dit raske Heltemod!
 Vov ingen Dyst med Olaf! Guff, at end
 Han har sit Hoved heelt og ubeskaaret,
 Og at din kraestesløse Oldingsfærd,
 Kun kæmper mod den hovedløse Olaf.

Hakon.

Ha, Niffelheim!

(Anfalder Olaf.)

Olaf

(slaar Hakon Sværdet af Haanden, og siger med tordnende Stemme):

Vær rolig, siger jeg!

Og stik dit Sværd i Balgen. Mine Mænd

Omringe Huset; mine Skibe, Jarl!

Opveie dine. Jeg er kommen hid,

At vinke Landet i en ærlig Strid.

Du selv har loffet mig med Rænker hid.

Nu staar Du, som en Træl, foragtelig,

Indviklet i din egen Snare. Jeg

Vil ei benytte sig en udsel Fordeel,

Som Slumpelhykken skænker mig. Nei, Hakon!

I Marken vil jeg dristig møde Dig.

Dit Anslag, som Du seer, er gaaet ilde,

Din Thorer sømmer i sit eget Blod.
 Det var mig saare let at gribe Dig;
 At dræbe Dig var endnu mere let;
 Men jeg bekiender mig til Christi Lære,
 Foragter sig uhaaderlig Bedrift.
 Thi vælg imellem tvende Kaar: Bliv Jarl
 Paa Glade, som Du var, og sværg mig Trostid,
 Hvis ikke, fly! Hvor vi da sees igien,
 Det gælder blodigrøde Bander, Hakon!

Hakon (stolt og rolig).

Det Sidste vælger jeg, det Sidste, Olaf!
 Du kalder mig en Ridding og en Træl?
 Det loffer høit et Smil paa mine Læber.
 Man hører, at Du est en Yngling, Olaf!
 Raadmundethed og Overmod er Det,
 Hvormed din Alder melder sig. See mig
 I Diet, Olaf, og betragt min Pande!
 Har Du hos Trælle fundet slige Blik?
 Og tykkes Dig, at Feigthed og at Lumskethed
 Har smaalig furet denne Pandes Rynker?
 Jeg lod Dig lokke? Ja naturligvis;
 Jeg vidste, Du behøved blot et Bink,
 For strax at slagre did til Loffemaden;
 At i din stolte Sæl Du agted meer
 Dit Slægtstak med en udbød Kongeslægt,
 End Hakon Jarls beundrede Bedrifter;
 At kun Du lured paa en Leilighed,
 For at forstyrre Gubben i sin Ro.
 At denne Færd jeg ønsket overstaaet,
 Jo før jo heller, kan det undre Dig?
 At jeg bedrog en Sværmer, som foragter
 De høie Guder, kan det undre Dig?
 Og kan det undre Dig, at jeg tillod
 Min Kampes Anslag, da en fiendtlig Skiebne
 Led til at ville styrte — mig ei blot —
 Men Valhals Guder?

Olaf.

Hakon! mindes Du,
Erindrer Du vel, Hakon! at Du selv
Har været Christen og at Du blev døbt
Af Biskop Pops? at Du siden sveg
Din Eed? Hvormangen Eed har Du vel sveget?

Hakon.

Forbandet kalder jeg det Dieklif,
Da, fært bag Lyset af den sletste Munk,
Jeg lod mig daare ved en ussel Kunst:
Han kunde bære Jernet gloende,
Naar Haanden først var overskræget med
En Heresalve.

Olaf.

Staffels, blinde Gubbe!
Jeg ynkes over dine sølvgraae Haar.

Hakon.

Ha, spar din Mnk! Saa scm Du seer mig her,
Seer Du det sidste Glimt, den sidste Gnist
Af gammel nordisk Kraft og Helteiv; —
Den, Ungersvend! den skal Du ikke slukke
Med dine sygelige Fæberdrømme.
Jeg veed det nok, det er de Christnes Sæd,
At ynke Folk, omvende dem, forbedre;
Vor Sæd er den: dybt at foragte Jer!
At pønsse paa Jer Undergang og Død,
Som Gudernes og Helteivets Fiender.
Det Hakon gjør, og derudi bestaaer
Hans Nidingsfærd. Ved Odin og ved Thor!
Du skal ei slukke Norges Helteild
Med dine fromme, vaade Drømmetaager.

Olaf.

Velan! Vi stilles ad for dennegang.
Vee Dig! naar næstegang vi atter sees.

Hakon.

Ja, vee mig! om jeg ikke knuser Dig.

Olaf.

Himlen vil træffe Dig med sine Klammer!

Hakon.

Nei, Thor skal splintre Korset med sin Hammer!

(De gaar hver til sin Side.)

Fjerde Handling.

Glade.

Hakon Jarl. Et Bud.

Hakon.

Forkynd dit Budskab, siig det uden Frygt
Og uden Forbeholdenhed! Hvor gaaer det?
Har Bondehæren samlet sig?

Budet.

Ja Herre!

Forbittrelsen har sammenslimlet dem.
Orm har paa fire Veie fra sin Gaard
Sendt Herorv rundt omkring, og budt Enhver,
At han bevæbnet skulde drage hid,
Og faae Dig dræbt. Han sendte Bud til Haldor
Paa Skierdingstad, og han har atter sendt
Budstikken længer om. Med ham har Sigurd,
Den skienne Bryniolfs, før din Frilles, Husbond,
Forenet sig, samt Alf og Skialm fra Rimold,
Der komme for at hævne deres Søster.
De føre Hæren an, med Orm og Haldor.
Den samler sig i Orkedalen.

Hakon.

Ha!

Jeg stoler paa min gode Kampesfare.
Med faa, men vel bevæbnede, med flække

Krigsbante Mand adspaltet let igien
En sammenstimlet Vønderflof.

Budet.

Men, Herre!

Den er alt stor, foreges daglig meer;
Forbittrelsen har vel bevænet dem.

Hakon.

Med ølsikligt Mod, der svinder brat,
Saasnart Jarl Hakon kommer med sit Sværd.
Hvad meer? Er Olaf landet med sin Flaade?

Budet.

Ja, han er løbet ind i Trondhiems Fiord.

Hakon.

Hvad? Her i Fiorden? Uden Modstand? Har
Ei Erland, har min Søn da ikke mødt ham?

Budet.

Al, Herre Jarl!

Hakon.

Hvi sukker Du? Saa tal!

Budet.

I Morges seiled Olaf ind i Fiorden,
Med fem skoldhængte, lange Krigerstibe,
Da var din Søn, din Erland, der med tre;
De andre laae i Blgen, dybest inde.
Der faldt en Taage; Erland mægted ei
I denne Skynding dem et Bink at give.
Først troede han at møde dine Sneffer;
Men da de nærmed sig, da saae han vel,
Han havde taget feil, og vilde vende
Mod Landet; men det var for silde. Kongen
Foer med sit Følge hurtig ind i Fiorden.
Han tog din Søn for Dig, Herr Jarl! og bød
Roersfolket Aarslaget at forstærke.
Da Erland og hans Mand sig nærmed Landet,
Og da hans Sneffe løb paa Grund, da sprang
Med sine Kamper flux han overbord.

Hvad skulde han udrette vel med tre
 Smaasnekker, uden synderlig Befolkning,
 Mod fem, der fyldtes af staalklædte Mænd?
 Han svømmed under Vandet og forsøgte
 Paa denne Viis iglen at naae til Land.
 Men Olaf havde tabt ham ei af Sigte:
 Han saae den lyse Brynie, Kobberstjolbet,
 Som overgik de Andres langt i Skønhed;
 Bestandig troede han, at det var Dig,
 Og raabte: „Hakon! denne gang undgaaer
 Du Døden ei! Høst da vi taltes sidst!
 Da svor vi, at det glædte røde Pander.“
 Med disse Ord greb Kongen til en Roerpind —
 Og stød den hen — O Herre! staa mig for
 At sige meer, og staa Dig for at høre!

Hakon.

Lal! Lal! han stød Roerpinden af sin Haand —
 Budet.

Og traf din Søn dermed i Lindingen,
 Saa Hovedskallen brast og Hiernen vælted
 I Havet.

Hakon (stuler sin Emerte).

Har Du meer at sige?

Budet.

Olaf

Fortørntes over, at han ei traf Dig.
 Hans Kæmper dræbte mange Mænd; Endeel
 Gav han dog Fred; af dem erfared han,
 Hvor Vondehæren staaer, og hvordan den
 Er findet mod Dig.

Hakon.

Har Du meer at sige?

Budet.

Nei, Herre Jarl!

Hakon.

Saa gaa!

(Budet gaaer.)

Og Du blev vred,
 Fordi Du ikke traf mig, Olaf? Ha!
 Du aldrig havde kunnet træffe bedre.
 Ham traf Du ei; min Erland traf Du ei;
 Ham Hgir tog i vennehulde Favn,
 Og haved ham, den sagre Ungersvend,
 Til Valhal. Men hans Fader har Du truffet,
 Dybt har Du truffet Hakon i sit Hierte.
 O! Erland! Erland! O min Søn! min Søn! —
 Bevæget, Hakon? Taarer paa din Kind?
 Ha, det er længe siden. Hakon Jarl,
 Du bliver gammel, græder som en Dvinde.
 Han var mig kjær, han var min Alders Haab,
 Thi Erik stormer om paa egen Haand;
 Jeg saae alt længst i ham min Eftermand.
 Hvor er I alle fyndne, mine Drømme?

(Han grubler et Dieblis, derpaa siger han forfærdet:)

Det gaaer tilbage! — Ha, det gaaer tilbage!
 Hvorledes? Hvilke Taager sig om Valhal?
 Blev Odins gyldne Stol i Hlidstiaf rusten?
 Har den alt tabt sin Straale? Gjenne Frigga,
 Est Du alt visnet, som en Birk i Høst?
 Stial atter Røse dine Frugter, Ydun?
 Hvor er din Hammer, Thor? Hvor Afathr!
 Din stærke drabelige venstre Haand?
 Stig, høie Skare, har Du hyllet Dig
 I Mulm, og fulgt til Hel den fromme Valdur? —
 Op, Hakon Jarl! Op, gamle norske Kampe!
 De kalde Dig en Hedning? Fædersnavn!
 Ja vel en Hedning, Hakon! thi Du strider
 For Hedenold. Til Vaaben og til Sejr!
 Tilgiver Hakon, evigbellige Guder!
 At han Valhalla glemt har over sig;
 I høre det! I høre det: Fra nu af
 Er dette Liv for evig offret Eder.
 Den skønne Drøm, at Aftensolen skulde

Forgylde denne Tinding, før den sank,
 Et dunsket hen; en Storm har hævet sig
 Med Ruff og Slud; den hyller Solen ind,
 Og inden Himlen vorder atter blaa,
 Medblinkte Stjernerne paa Hakons Høi.
 Man tog min Søn, min Erland; Erling har
 Jeg vel tilbage. — Men hvor kan jeg troe,
 At denne spæde Spire skulde trodse
 Banfredens Magt? — Saa være det da svoret
 Ved, Odin, ved din Krones Edelfstene,
 De blanke Stjerner; Aulthor, ved din Vogn,
 Som vender ned sin lyse Stang hver Midnat:
 Fra nu af lever jeg for Valhals Guder.
 Hviis Stolthed rev mig hen; tilgiv mig da,
 Du skønne Saga! Du fortrylled mig;
 Og var det Mishag, Odin, med min Daad,
 Som fik Dig til at rynke Heltepanden,
 Da kræv et Offer! kræv, hvad helst Du vil,
 Og Du skal faae dit Krav!

Stein kommer med et Guldhorn.

Hakon.

Hvad bringer Du?

Stein.

Et Bytte fra din Fiende, Herre Jarl!
 Du veed at Olaf havde sendt endeel
 Muurmestere til Land, for, nær ved Stranden,
 I Skoven op at bygge ham ved Fiorden
 Et Huus, — et, som de kalde det, en Kirke
 For deres nye Guder. Du besol,
 Som billigt, strax en Flok af dine Mænd
 At gaae derhen og hindre denne Daad.
 Det skete som Du hød. Men før vi kom,
 Fandt Olafs Svende, ved at grave dybt
 I Jorden, dette Horn. Det have vi
 Frataget dem, Herr Jarl! og bringe Dig.

Hakon.

Vel Stein! Og bringe flere det end Du?

Stein.

Vi er en Flok.

Hakon.

Saa skal I vel beværtes

I Borgestuen. Hver skal have sig

Saa stort et Horn med Mied, som dette her.

Stein.

Det skal vi tømme paa din Sundhed, Herre!

(Gaarr.)

Hakon.

Et herligt gammelt Offerhorn af Guld,

Af drevet Guld; et sieldent gammelt Horn.

Paa denne Plads stod uidentvivel tilforn

Et Gudehuus for alle Valhals Aser.

Der skulde Du nu bygge dine Kirker,

Og dine skumle Munkeceller, Olaf?

Ret, mine Mænd! at I fordrev dem; ret,

At I tilbandt mig denne gamle Skat,

Saa støn, som herlig. — Der er skrevet Runer

Om Hornets Rand. Lad see, hvad er der skrevet?

(Læser:)

Brøster for din Brøde,

Bonde, din Lykke;

Gaf til høie Guder,

Giv dem det Bedste!

(Hakon saar længe truffen og forbauset, derpaa gientager han Verset langsomt og med Bægt.)

— Giv dem det Bedste! —

Det vil I altsaa, Burs og Veres Vern?

Det Bedste vil I, saa vil I formildes?

Ha, jeg forstaaer dit Vink, Du høie Skuld!

Jeg seer Dig hyllet i de hvide Lin,

Du sidder under Aften Dgdrasil;

Dybt stirrer Du i Urdurs Kilde. Slig,

Er Vandet rødt, forlanger Vølgen Blod? —

Det Bedste! Hvad er da det Bedste vel?
 Min Erland faldt; alt fik I jo det Bedste! —
 Men det har Hakon ei frivillig offret;
 Og selv han Eder give skal det Bedste;
 For at gienvinde sig den sundne Lykke,
 Der brast ham for hans Brøde; thi han glemte
 Jo Valhal over sig. — Giv dem det Bedste! —
 Jeg har endnu en snild, en lille Gut,
 Med gule Haar, med Nine klæde som Gimle,
 Ufkyldig som den klare Morgenstjerne,
 Men raft og vælig, som en Bux paa Fjeldet,
 Af Hakons Manddomsblod den sidste Draabe; —
 Ham giælder det dog ei? Du lyse Freia!
 Du kræver dog ei, hvad Du selv har givet?

(Grunter.)

De høie Guder kræve to Slags Offer:
 Eet for at have deres Bragt og Herstab,
 Da falder Dvæg, da falde slagne Fiender,
 Da hvirvle Blædeslammerne fra Jorden,
 Og Odin smiler paa sin Kongestol;
 Det andet Offer ryger til Forsoning,
 Dets Lue dæmper ifkun Valhals Brede,
 Da bløder Hjertet medens Offret bløder,
 Det stæer i Stilhed uden Sang og Klang,
 Det er til Straf, det bringer Guderne
 Til Miskundhed, naar de har vendt os Ryggen.

(Betragter Hornet.)

Her staaer det roligt gravet ind i Guldet
 Med tydelige Træk: Giv dem det Bedste!
 Og hvorfor bragtes det mig netop nu,
 I Diebliffet, da jeg svor Balfader
 At virke kun for ham? I Diebliffet,
 Da jeg tilstod — Ky Hakon, ingen Svagheit!
 Thorgierdur Horgabrud! Du gridste Skoldmø,
 Som følger Kæmperne til Striden, paa
 Den hvide Ganger, med et Klæde, farvet

I lunkent Bld, om dine brede Skuldre,
 Med Dødens Glavind i din stærke Haand;
 Dit Die gløder blodigt efter Kov,
 Du strækker ud din Haand, — din Daggert blinker —
 Vel, Hakon lyder! Hakon skælver ei.

(Han gaar.)

Stov.

Tangbrand. Grif.

Tangbrand.

Vel at jeg finder Dig, min Grif! Hvor er
 Kong Olaf? Hvad vil dette Væsen sige?
 Hvor er han henne med den gamle Mand?

Grif.

De gaae bestandig end i Skeven sammen,
 De tale snart om Et og snart om Andet.
 Sær ubelader sig den Gamle tidt,
 Paa en utydelig forblommet Viis,
 Om Olafs Færd.

Tangbrand.

Jeg var der ei, hvad har
 Da Gubben sagt, og hvordan er han kommen?

Grif.

Vi sad just ved vort Vindseastensgilde,
 Særdeles muntre trindt om Egebord,
 Kong Olaf selv var overgiven oprømt;
 Da treen en Gubbe langsomt ind i Hallen.
 Et Die har han kun; han satte sig
 Ved Døren; men Kong Olaf, som er giestfri
 Og venfæl, bad ham, at nærme sig
 Og sætte sig hos ham. Derpaa begyndte
 De To at tale flegt og længe sammen.
 Den Gamle vidste god Bæsteb om Alt,

Hvad der er fæet i Landet rundt omkring,
 Han gantedes, men paa en egen Maade,
 Som plat ud ei var efter Olafs Sind.
 Han sagde: Som jeg mærker, helligholder
 Man her Forvirrelsernes Fæst! I mindes
 Den Aften, da de fromme Brødre hver
 Gik Lyft at snakke paa sin egen Viis,
 I Munden paa hinanden. Troer Du, Olaf!
 At de fra den Tid har forstaaet hverandre?
 Tilfidsst blev det den gamle Mand for lummert
 I Salen, og da Sommerenatten var
 Saa luun og sval, bad han Kong Olaf gaae
 En Vandring med ham giennem Skoven. Kongen
 Gav efter for hans Bøn. Jeg fulgte dem
 Bestandig i en Afstand. Ak, Hr. Bisp!
 I kan ei troe, hvorvidt de vandred om.
 Den Gamle førte Kongen stundom hen
 Paa Fjeldskanten, pegte med sin Finger
 Ud over Landet, mens han talde. — Maanen
 Redskinte klar. Det var ret underligt!
 Thi naar man stueb' begge noget horte,
 Saae Gubben ud, svøbt i sin sorte Finmut,
 Fast som en Trolld. Jeg ønske vilde, Kongen
 Dog endelig engang gif hiem tilfængs;
 Thi det er silde, Natteduggen falder.

Tangbrand.

Hvor er han? Bring mig strax til Kongen, Gris!
 Forlængst gif Solen alt bag Havet ned;
 I Morgen, naar den stiger, smiler den
 Med helligt Blik paa Pindses Sommerfest,
 Og end er Aftenmessen ikke slungen.
 Hvorledes skal jeg dog forstaae min Olaf?
 Saaledes før han aldrig pleied svigte
 Sin fromme Pligt. Kom, lad os søge Kongen!

(De gaar.)

Olaf kommer vandrende ind fra den anden Side med **Auden**. Denne har en sort Kappe paa og en Hatte over Hovedet.

Auden.

Ja, jeg forstaaer Dig nok, min Ungersvend!
 Den stienne Sang i disse hvalte Kirker,
 Den smeltebe Dig Hjertet og dit Blif
 Genreves af de smukke Billeder.
 Du troede vist, det maatte være Sandhed,
 Alt hvad Du følte; hvad Du dengang følte,
 Skal hele Norges Land nu føle med,
 Hvis ikke, — smage Kraften af dit Sværd.
 Er det ei saa?

Olaf.

Du est en sølvgraa Gubbe,
 Som længst er stivnet i sin gamle Tro;
 Jeg Dig fortænker ei deri, at Du
 Kun kalder min Bedrift Vilbsfarelse.

Auden.

Du siger, jeg er stivnet i min Tro?
 Det er et godt, et saare helbdigt Udtryk.
 Og sig mig, Olaf, hvad Du mener kun
 At jeg skal være; kunde der ei siges
 Om Alt, at det var ligesaa? Thi Tro
 Kan dog vel ikke kaldes andet, end
 En egen synderlig Tilhøielighed,
 En Drift, som hæver Kraften i vor Siæl
 Mod Livets Dødhav, det Ushnlige;
 En Drift, som er forskiellig, efter Væsnet,
 Den virker paa; forskiellig efter Liden,
 Den virker i; forskiellig som Naturen. —
 Saaledes stræbe disse Graner, Olaf!
 Og dette bratte Fjeld. Den klæffe Viis,
 At have Natterne saa høit i Veiret,
 Er, saa at sige, deres Tro. Du seer,
 De har den samme Tro tilfældes; thi,

Som Du begriber, er det ei for Intet,
 At overalt, saavidt dit Die rækker,
 Og overseer det stolte Norden, Alt
 Bær' Præget af een Aand, et eget Væsen.
 I Sydens Dal — der er det anderledes!
 Der flædes ud de stive smækkre Løv,
 Til runde bløde Blade; Stammen kneiser
 Ei længer der med ranke Stud fra Jord;
 Den bufter sig i fromme Krumninger,
 Mærkt under Hælvingen; omtrent saadan
 Som dine Runke, naar de holde Messse.

Diaf.

Forunderlige Gubbe!

Auden.

Hvor nu Himlen

Er altid blaa, hvor Solen daler rød
 Hver Aften, hvor den velskiftfulde Lund
 Indbyder kun til Elskov og til Sang,
 Der vaagner Strængelegens, Sangens Kunst;
 Man river Farver, for at efterligne
 Den smukke Straaleglands og Blomsterbrimmel;
 Og Kiærlighed, som lefter overalt,
 Vil'er Præget, som sig trykker paa det Hele.
 Hvor derimod Naturen, mere streng,
 Frembyder flere Steen end Blomster; hvor
 Det tykke Sneelag hyller Aaret halvt
 I sine hvide Lagen; men hvor ogsaa
 De haarde Sener stramme sig bestandig
 Med mere Styrke; hvor det bliver en Dyd,
 Naturen lærer, at undvære; fiækt
 Og tappert at forsvare den kun sparsomt
 Tildeelte Lod; — der toner ingen Sang,
 Der morer ingen smukke Billeder;
 Men i de lange Vinternætter aabner
 Sig Sjælen taus med høie Manddoms-Tanker;
 Der vorer frem den indre Blomst, og luffer

Sig som en Rose trindtom Dvindens Hierte,
 Som dristig Tanke-Ellie springer den
 Fra Mandens Hoved. Ei paa glatte Bræt,
 Med snart forsvundne, flyggeblandte Farver; —
 Af Fjeldet selv, det uforglængelige,
 Sig reise Guderne fra Jordens Stød,
 Og stue roligt og med stolte Blik
 Ud over Dalen. Den medfødt Kraft
 Blir drevet af en medfødt Trang, til mandigt
 At øve sig. Da triner Kraft mod Kraft;
 Og Tapperhed og Manddom vorder Præget
 I Nord, som hist i Syden kælner Omhed.

Dlaf.

Forunderligt!

Auden.

Naar nu en Ungersvend,
 Af Hændelsen først drevet ned mod Syd,
 Tilbage kom og bragte med en Kurv fuld
 Af velste spæde Blomster, og fik Lyft til
 At plante dem i Norges Klipperister;
 Naar Granen og naar Birken overalt
 Stod ham i Veien; og han fældte rast
 De gamle store Skove; staaende der
 Selv ei den vældigste, den største Stamme,
 Paa det hans Roser skulde have Plads
 At vore; — Dlaf! hvis Du saae hans Daad.
 Hvad vilde Du vel kalde ham?

Dlaf.

Viig fra mig!

Auden.

En Helt! Ei sandt? En Kæmpe for den gode,
 Den stjerne Sag. Og Gubben derimod,
 Som sagde: „Dreng! lad mine Graner staae!
 Din Vellyst-Urt ei trives paa mit Fjeld.“
 Hvad vilde Du vel kalde ham?

Dlaf.

Som Dig!

Auden

(seer ham stivt i Øinene).

Og hvo er jeg?

Dlaf.

Auden har Du jo kaldt Dig.

Hvem est Du?

Auden.

Ja, hvem er jeg? Vise Svend!

Du, som veed Alt, Du maa vel kende mig.

Dlaf.

Gæt Die kun Du har.

Auden.

Har Lyset fleer?

Natten var klar, skøndt kun med enkelt Lue;

Imorgen stinner Solen med det Andet.

Erindre Dig, hvad Du har hørt! Forglem

Det Maanskin ei, som denne Sommernat

Helbredende har trængt sig i din Siel!

Dlaf.

O Jesus giv mig Kraft! For førstegang

Har Tvivl og Angest spændt sig om mit Hjerte.

(I det Dlaf vender sig fra Auden, gaar denne bort med hurtige Skridt og forsvinder mellem Træerne.)

Tangbrand og Grif komme.

Tangbrand.

Ha, træffer jeg dog endelig Dig her

RongDlaf? Jeg har søgt Dig overalt.

Hvordan forstaaer jeg det, min fromme Herre!

At Du forglemmer Aftenbønnen reent?

Det har endnu Du aldrig hidindtil,

Og mindst paa en saa høj, saa hellig Aften

Som denne.

Dlaf (vender sig).

Tangbrand! hvor blev Gubben af?

Tangbrand.

Jeg veed det ei. Men glem den gamle Hedning,
Som har forvirret Dig med sine Taler.

Olaf.

Ha, Tangbrand. Er alt Aftenmessens siungen?

Tangbrand.

Da Sol gik ned, da var det jo paa Tiden;
Dag hørte Du og ændsed ei mit Vink.
Thi Gubbens Tale lofte kun dit Dre,
Ret som Sirenesang.

Olaf.

Hvo er den Mand?

Grif.

Glet ingen kender ham af dine Kæmper.
Mig kommer han heel sær og sælsom for;
Han ligner Odin i Jarl Hakons Rund.

Olaf.

Han kaldte sig selv Auden.

Grif.

Auden, Odin,

Det kommer ud paa Et.

Tangbrand.

Min Olaf! sikkert

Har een af Odins Præster giestet Dig,
Og søgt ved vildsom og forblommet Tale,
Paa Hakons Vink, at vende dine Tanter.
Maafke det var den sletteste Hakon selv.

Olaf.

Han være, hvo han være vil, saa er han
Et Rattespøgelse fra Mørkets Engle.
Han vilde strengt bevise mig, hvor stor
Den Uret er, at rive Folket fra
Sin gamle Tro.

Tangbrand.

Og til Bevis derpaa,

Saa malte han Dig vel med stærke Farver,

Hvor skønt den gamle Lære tog sig ud
 I dette kolde Nord? At ogsaa den
 Engang blev indført af en fremmed Gæst,
 Hiert fra et andet østligt Land, derom
 Fleve intet hmtet, tænker jeg, i Tiden?

Olaf.

Ha, Tangbrand! Du har Ret, den gamle Lære
 Blev ogsaa indført. Hvad betyder da
 Hans Roes, og Glæden over Kampetroen,
 Som Norden selv har avlet, selv har givet
 Sit Præg?

Tangbrand.

Elet intet, Olaf! Thi saa lidt
 I Norden, som paa noget andet Sted,
 Det tilladt er at offere Broderklob,
 Og at forglemme Fredens milde Dyder.

Olaf.

Vel, Tangbrand!

Tangbrand.

Ikke vil jeg rlat forðomme
 Den gamle mørke Lære fra sit Udstring;
 For intet har ei Gud forundet den
 At virke vidt udbredt og blævt paa Jorden;
 Nu er den kun en mærkelig Ruin.
 Da var endnu ei Christendommen hørt;
 Det hør sig Menneſket at foretrække
 Det Bedre.

Olaf.

Ha, nu taler Sandheden.
 I Morgen haaber jeg paa Bindsefesten
 At overvinde Gafons Hedninger.

Tangbrand.

Hans Trælle rante mig det Offerhorn,
 Som jeg i Jorden fandt, der ſtulle smeddes
 Til Alterkalk. Der ſtod et gammelt Bers
 Paa Hornet, ſom ret godt jeg kunde lide.

Der stod: „Ifalb Dig brøster for din Brøde
 Din Lykke, Bonde! gik til høie Guder,
 Giv dem det Bedste.“ Denne Indskrift skulde
 Min Kalk beholdt; hvad kan vel bedre gives,
 End et uskyldigt, et taknemligt Hjerte?
 De rev det af min Haand; men lad dem det!
 Gud Herrens Straf vil følge dem, saavel
 For dette Man, som for de andre Synder.

Olaf.

See Solen stiger alt bag Havet frem!
 Snart lyser den Velsignelsen og straalér
 Udover Norges første Vindsedag.
 End har vi ingen Kirke; men Kapellet
 Har selv Naturen hvælvet os i Klippen.
 Der stunge vi ambrosianske Røvsang;
 Til Nattens Mulm forjage vi hver Tvivl.

Tangbrand.

Nu taler Du Dig værdigt, fromme Konge!

(Tangbrand og Olaf gaar.)

Grif

(som har staaet i Tænker hidsel).

En Offergode? Maaskee Jarlen selv?

Men Jarlen ligner ogsaa Billedstøtten

I Offerlunden. — Jeg veed nok hvad jeg troer,

(Gaar.)

Offerlunden.

Hakon Jarl kommer med sin liden Søn Erling ved Haanden.

Erling.

Det er saa koldt, min Fader!

Hakon.

Kære Søn!

Det kommer af, at det endnu er aarke.

Du fryser, Barn?

Erling.

Det er det samme, Fader!

Jeg er dog glad, fordi Du loved mig;
At jeg skal Solen see, naar den staaer op;
Det har endnu tilføjet jeg aldrig seet.

Hakon.

Seer Du de røde Straaler hist i Øst?

Erling

(staaer Søsterne sammen).

Af, hvilke Roser! Hvilke stienne Roser!
Men, kære Fader! sig mig dog engang:
Hvor komme alle disse Berler fra,
Hvornæd den hele Dal er overstrøet?
O hvor de glimter imod Roserne!

Hakon.

Det er ei Berler, det er Morgenduggen;
Og hvad Du kalder Roser, Barn, er Solen.
Seer Du, den reiser sig?

Erling.

Ja, hvilken Kugle!

Hvor purpurrød! O kære Fader, kan vi
Ei reise hen engang til Morgensolen?

Hakon.

Med Solen stræber hele Livet hen.
Thi seer Du, denne stienne, røde Glands,
Som straalet hisset, — det er Odins Dæ!
Det andet, som Du seer om Natten, Erling,
Med matte Straaler, med den hvide Dug,
Har Odin sat i Bant i Mimers Brønd,
For at forskaffe sig den Drik, som styrker
Hans Dæ til at vorde mere skarpt.

Erling.

Hvor er da Mimers Brønd?

Hakon.

Det store Hav,
Der vælter sig mod Klipperne derne,

Det er den gamle Rimers dybe Brend,
 Der styrker Odins Dte. Dobbelt stien
 Sig haver Solen, liflig vederqvæget
 Af fiøle Morgenbelger.

Erling.

O, nu stiger
 Den alt for høit jeg taaler ikke meer
 At see derhen; det brænder mig i Diet.

Hakon

Afsader stiger paa sin Stol i Hlibstiaf,
 Snart overfluer han den hele Verden.
 Den gyldne Throne klænder Jordens Dte.
 Hvo tør formaste sig, at stue Livets
 Dg Dagens Konning i sin Midbageglands?

Erling (seer sig frugtlos om).

Hu! hu! min Fader! hvad er det for søle,
 For gamle hyide Mænd, der staae i Krogen
 Bag Træerne?

Hakon.

Lal ikke saa, min Ern!
 Det er de høie Guders Billeder,
 Af Menneſter udbugne fromt i Steen.
 Ei blinke de med stærke Sommerflammer,
 For dem kan Afturs Sønner knæle roligt,
 Dg see med Arefrygt i deres Afsyn.
 Kom, lad os nærmere betragte dem!

Erling.

O nei, min Fader! jeg er bange for dem.
 Den gamle Gubbe, med det lange Skæg
 Derhenne, seer saa grumt, saa hæsligt paa mig;
 Han gjør mig ganske ræd.

Hakon.

O Erling! Erling!

Det er Gud Odin. Frygter Du for Odin?

Erling.

Nei, Odin frygter jeg slet ikke for;

Den rette Ddin, som er hist i Gimle;
 Han gjør mig intet; han er god og støn;
 Han kalder Blomster frem af Jordens Skind,
 Han stinte nylig selv jo som en Blomst.
 Men denne blege, fæle Troll, — han stirrer
 Som om han stod mig efter Livet.

Hakon.

Ha!

Erling.

Min Fader, lad mig hente Blomsterkrandsen
 Som jeg lod henge hist paa Bussen, da
 Du vilde vise mig, hvor Solen opstod.
 Og lad os saa gaae hjem igjen, min Fader!
 Fra disse stygge gamle Billedstøtter.
 Thi Du kan troe, den gamle grimme Mand,
 Han mener det ei heller godt med Dig.

Hakon.

Gent Krandsen, Barn! og kom saa flux tilbage.

(Erling gaar.)

Et Offerlam bør være festligt smykket.
 Hellige Guder! seer fra Valastialf
 Jarl Hakons Tro og Tillid af hans Daad.

Erling

(Kommer tilbage med en hvid Blomsterkrands om sine Loffer).

Her er jeg, fiære Fader! med min Krands.

Hakon.

Knæl nu, min Søn! for Ddin, før Du gaar.
 Ræk begge dine Hænder høit i Veiret
 Og beed: Alfader! hør den lille Erling,
 Og tag ham i din hulde Baretægt!

Erling

(Rækker sig paa Knæ imod Solen, strækker sine Arme ud, og siger barnligfremt):

Alfader, hør den liden Erlings Bøn!

Og tag ham i din hulde Baretægt.

(Hakon, som staaer bag ham, hæver sin Daggert og vil støde til, men tager den af Haanden. Erling vender sig, uden at mærke Haren, tager Dollen op, og siger venligt, idet han rejser sig:)

Der tabte Du din Daggert, fiære Fader!

Hvor den er stærk og blank! Naar jeg er stor,
Saa faaer jeg ogsaa flige Vaaben, for
At hjælpe Dig mod dine Fiender, Fader!

Hakon.

Ha, hvilken Trold indblæser Dig bestandig
Slig Tale, Dreng! for at forfærde mig?

Erling.

Hvad fattes Dig, min Fader! Est Du vred?
Hvad har jeg gjort?

Hakon.

Følg mig bag Billedstøtten!

Erling.

Åh, bag den stemme Mand!

Hakon.

Følg mig, og lyh!

Der vore Roser hift bag Billedstøtten,
Men ingen hvide Roser, — røde Roser,
Blodrøde Purpur-Roser! Ha, det er
En Lyft at see, hvor flux de vore frem.
Følg, siger jeg, og lyh!

Erling (græter).

Åh, fiære Fader,

Jeg er saa bange for de røde Roser!

Hakon.

Affled! hift galer Heimdals Hane høit.

Det er paa Tiden nu, det er paa Tiden!

(De gaar bag Ekuepladsen.)

Ginar Lambestielver kommer hurtigt ind, bevæbnet med Spyd og Bue.

Hvor er han da? Man sagde mig, han var

I Offerlunden; her er ingen Jarl.

Hvor er han da? Hvad vil han her? Det gælder

Nu om at slaaes og ei at holde Bøn.

(Han lytter. Man horer Barnets Skrig bag Ekuepladsen.)

I Guder! hvad var det? Jarl Hakon! Hakon!

Hakon (stemmer med blødsge Hænder).

Hvo falder mig?

Einar (beskyttet).

Ja! hvad vil dette sige?

Hakon.

Hvad vil Du?

Einar.

Hakon! kalde Dig til Strid.

Kong Olaf hurtig har forenet sig
Med Bondehæren. Alle drage nu
Op mod din Kongsgaard. Dine Mænd staae rede
Til Slag. Jeg har forenet dem. Du søges;
Men Du var ingensteds at finde. Har Du
Nu atter offret?

Hakon.

Ja.

Einar.

Hvad har Du offret?

Hakon.

Mit Offer ligger bag ved Dvins Billeb.

Einar.

Det skal vel hjælpe stort.

(Gaaer, for at see det.)

Hakon.

Nu er det fæet;

Nu Mod og Kraft!

Einar

(kommer forfærdet og forblittret tilbage).

Ja, gamle runke Seidmand!

Hvad har Du gjort?

Hakon.

Formildet Dvin; offret

Min egen Fryd, mit eget sidste Haab
For Norges Held.

Einar.

Saa knuse Nitther mig

Med Koller og med Steen i Niffelheim,
Hvis jeg et Dieblit skal spænde Buen

For Dig og for din Skiæbne meer, endffiondt
Jeg elfter Berglioth.

(River en Guldblade af sin Hals.)

Der har Du din Kiæde!

Som den, jeg river hver en Lænke bort,
Der bandt mig før til Dig, Du blege Blodmand!
Og nu jeg tiener Olaf Trygvesson!
Din Tid er kommen! Du har lært mig gysse
For dine Guder. Olafs Gud skal seire.
Hvad hindrer mig vel i, at med mit Sværd
Jeg styrter Dig paa Stand til Hel? Dog nei!
Meer offentligt, meer stændigt vorde skal
Dit Fald; thi fange, fange vil jeg Dig,
Og hjælpe Olaf til at hænges Dig
Op i den høieste, den værste Galge.

(Han gaar.)

Hakon.

Det maa jeg høre!

(Man hører Lurer langt borte. Der raabes:)

Hakon! Hakon!

Hakon (drager sit Sværd).

Nu er Timen kommen,

Som vælger mellem Ddin eller Kristus.
Hør hvor det toner! Det er lutter Skjolbmøer,
Lutter Valkyrier, som slagre hen
I Luften, og med frygtelige Raab
Til Kampen kalde. Rædsomt spulmer Aaren
I Heimdals Bænde, saadan blæser han
Af alle Kræfter i sit Giallerhorn.
Thorgierdur Gorgabrud! giv Tid! jeg kommer.
Min Erling har jeg offret Dig; ham skal
En talrig Flok af dine Fiender følge.

(Han gaar.)

Femte Handling.

Hal paa Rimol.

Nat. Thora og Inger sidde ved et Bord ved noget Haandarbeide. Lyset paa Bordet er næsten brændt ned i Stagen.

Thora.

Du est nok søvnig, Inger!

Inger.

Det er Midnat.

Men Frue, banker det ei stærkt paa Porten?

Der er de!

Thora.

Det var Stormens Tag. Den dundrer,
Som om den vilde rive Huset ned.

En rædsom Nat! Der ridsler Hagl og Regn
Bestandig ned. Ha, tet et Vintermørke!

Hør kun, hvordan det slaaer paa Stodderne.

Inger.

Åh, Frue! troer I, Eders Brødre nu
Vel ride hjem i dette Veir? De bie
Til det er Morgen, til det klarer op.
Vær uden Frygt!

Thora.

Hvis Du est søvnig, Inger,
Saa gaa Du kun i Seng! Jeg kan ei sove.

Jeg veed, at Slaget stod i Morges aarle;
 Min Skialm og Alf har lovet mig forbist,
 At komme hjem, saasnart de mægted det,
 At sige mig, hvad Udfald Kampen fik.
 Gaf Du tilfængs!

Inger.

Saa vil jeg hvile lidt,
 Hvis Du tillader det, min ædle Frue!
 Men slaaer det ei paa Porten? Det umuligt
 Kan være Stormen.

Thora.

Gadning aabner den,
 Jeg hører Trin af Mænd igjennem Gaarden.

Inger.

O det er dem! Ja det er dem! Jeg strax
 Vil lyse. Glæd Dig Thora, det er dem!

(Hun gaaer.)

Thora.

Hvor jeg er angst om Hiertet! Alf og Skialm
 Mod Hakon! Hvo af Jer der ogsaa vinder,
 Saa har dog Thora tabt.

Einar Lambestielver kommer.

God Morgen, Thora!

Hvis ei jeg feiler, er det Morgen alt;
 Høit Hanen gol paa Hald. Jeg kommer at
 Forkynde Dig, hvad der er steet i Striden.
 Mit Navn er Einar Lambestielver. Frygt
 Kun ikke for en Ven af Hakon Jarl!
 Thi siden han i Lunden slagtet har
 Sin Søn i Raseri til Guderne,
 For Held i Strid, har Einar vendt ham Ryggen.

Thora.

I Guder!

Einar.

Du har Ret, den gamle Synder
 Fortjener Affky. Alting vækker den.

Du Marsag har at hade ham, som jeg,
 Thi ogsaa Dig han dybt fornærmet har.
 I Morges gik jeg til Kong Olafs Hær;
 Kort var mit Kiendskab kun til dine Brødre,
 Dog blev vi Venner i en Haandevending.
 Vi lærte snart at kendes; man behøver
 En Time blot i Striden, for at see,
 Hvad tidt en Levetid ei sees i Fred.
 De stred som Mand, det gjorde hele Flokken;
 Som Lynet splitted Olaf Hakons Hær.
 Varmt gik de under blodbestænkte Skjolde,
 Hedt brændte Sværdet i de røde Saar.
 Valkyrierne vare med i Kampen,
 De kræved Blod, det fik de. Ddin slægt
 Ei mere gavmild Mød i Valaskjalf.
 De Fleste faldt. Men Hakon og hans Træl
 Er flygtet, og de søges overalt.

Thora.

Og Einar, mine Brødre? Mine Brødre?
 Du kommer, ædle Helt! en fremmed Mand,
 I Matten hid — jeg stælver — mine Brødre? —

Einar.

Fik Forsald; kunde selv ei komme meer.
 Glæd Dig, min ædle Thora! Skialm og Alf
 Reed under Solens Dvgang til Valhalla;
 Længst har de siddet alt paa Bænk med Ddin,
 Og stuftet ud de store Horn til Velkomst.

Thora.

O Freia!

Einar.

Glæd Dig, ædle Thora! glæd Dig!
 Det er ei stunget just for hver Mands Bugge,
 Paa sli en herlig Viis at døe. Bestandig
 De fremst i Slaget var, vi strede sammen:
 Jarl Hakon raste som en Bjørn i Kampen,

Dg Kampen den var haard; thi store Skarer
 Bevæged sig forbitret mod hinanden.
 Det halve Norge slog for Hakon Jarl,
 Den halve Deel for Olaf; thi hans Rygte
 Fløi som en Ild i visnet Sommergræs
 Til Landets Ende. Skialm og Alf bestandig
 Genstevned opbragt imod Jarlen selv;
 De svor hans Død; de vilde hævne Dig —
 Da sank de Begge for hans skarpe Sværd;
 Det falder haardt, især naar han er bister.
 Hvad er det meer? Det er en Banemand,
 Som er dem værd; man sigte hvad man vil,
 Saa er den gamle Hakon dog en Kæmpe,
 Som faa i Nord. Det viste han i Slaget.

Thora.

O Alf! O Skialm! O mine kiære Brødre!
 O mine Brødre!

Einar.

Jeg misunder dem!

De er Einheriar; de straaie nu
 I lyse Brynier, og til deres Vænd
 Vaulundur alt har smeddet blanke Sværd.
 I Morgen de nedlægges i en Høi,
 Der trodser Evigheden; og om Høien
 Vil Olaf sætte store Bautaistene.
 Hils Thora! Hils vor Søster! raabte de;
 Det var de sidste Ord af deres Mund.
 Jeg loved det; nu har jeg holdt mit Løfte.
 Jeg rider med en Flok af Olafs Mænd,
 At søge Hakon. Olaf med en anden.
 Ved Gaulaae skal vi atter træffes. Olaf
 Har støvnet Thing; men jeg veed ikke hvor.
 Nu har jeg gjort en liden Omvei, Thora!
 For dine Brødres Skyld. — Jeg troer det regner,
 Min Hielmhust drypper. — Snart, snart haabe vi

At fange Jarlen, og at hævne Dig.
Nu Frigga glæde Dig! Farvel! jeg haster.

(Han gaar.)

Thora.

Hellige Guder! til hvad rædsom Stiæbne
Har I bestemt den arme Thora? Hvad
Har denne Varm forbrudt, at den skal knuses?

En Mand træder ind, hyllet i en Kappe og med tilballet Ansigt.

Thora.

Ha, hvad er dette? Fremmede, hvad vil Du?

Den Ubekjendte.

Er vi alene her? I Sikkerhed?

Thora.

Hvad taler Du om Sikkerhed, som trænger
Dig i et fremmed Huus og angster mig?
Slig dog, hvad vil Du?

Den Ubekjendte

(Naar Kapten tilfæle).

Kiender Du mig, Thora?

Thora.

I Guder! Hakon! —

Hakon.

Ja, han selv; han selv!

Thora.

Du sner til mig?

Hakon.

Ved alle Valhals Guder,

Du undrer Dig med Ret; men jeg vil see
Det ædle Bildt, som ikke søger Stiul,
Selv under det urimeligste Læ,
Naar det forfølges skarpt af lutter Hunde.

Thora.

Du blegner, Hakon, og dit Blif er mat.

Hakon.

Obin har seet det, jeg har kæmpet som
En Uls, naar den forsværet sine Unger.

Med dette Sværd har jeg til Valhal sendt
 En talrig Skare Mænd. Nu er jeg træt,
 Min Hær er slagen, Lykken svigted mig,
 Og Olaf døde med sin kristne Trolddom
 De norste Sværd. En Skare blev mig troløs.
 Nu har jeg Ingen meer at stole paa.
 Valkyriens, den høie Rotas Gaand,
 Har tungt og iiskoldt lagt sig om min Linding.
 Jeg reed i Natten ene med min Træl,
 Forladt og træt af Dagens svære Kamp.
 Af Ildtørst har jeg længe været plaget.
 Er Vandet reent, som staaer i dette Bæger?

Thora.

O Hakon! hi og lad mig hente Dig —

Hakon (briller).

Vist ikke! Bliv! — Ha, det har lædsket alt. —
 Ved Gaulaae styrteb endelig min Ganger;
 Jeg dræbte den, jeg trak min Kiortel af,
 Og bryte den i Blodet, for at stusse
 De Fiender, som forfølge mig.

Thora.

O Hakon!

Hakon.

Da, Thora, kom jeg just din Gaard forbi,
 Og grant mig randt ihu, hvor tidt og helligt
 Du sover, at Ingen elskte mig som Du.
 Vel veed jeg: Kiærligheden kan forvandles
 Til Had — Velan, det gælder her en Prøve.
 Her er jeg, Thora! Vil Du huse mig
 For Olafs, for hans Benneres Efterstræben?
 Lad være da din Kiærlighed, som jeg
 Saa lidt har forhen vidst at skønne paa.
 Ifald Du nægter det, — det koster, Thora!
 Det koster Hakon Jarl at trygle, Thora!
 Saa vandrer han igien i Natten bort.
 Op vil jeg stige paa det største Fjeld,

Dg flue sidstegang ud over Norrig,
 Ud over Alget, som har hyllet mig, —
 Dg derpaa falde rolig i mit Sværd.
 Da skal den vilde Storm paa sine Vinger
 Dpløfte Hakons Mand til Seiersfader,
 Dg Sol skal finde Heltens Liig paa Klippen,
 Dg sige: Høi i Døden som i Livet.

Thora.

O Hakon! Hakon! tal ei saa. Nei, Hakon!
 Jeg hader ei, jeg hader Dig ei meer;
 Dg jeg vil huse Dig og giemme Dig,
 Dg tro bevare Dig mod dine Fiender.

(Hun griber hans Haand.)

Hakon.

Veed Du, at jeg har dræbt med denne Haand —
 Den liben Erling, som Du leed saa godt?

Thora.

Ja, Du har offret ham til Guderne.
 Det vidner om den Yderlighed, Hakon!
 Hvortil en uløstsalig Skæbne fragte
 Din ualmindelige Sæl.

Hakon.

Veed Du,
 At jeg med denne Haand, som nu Du trykker,
 Har — Ha, det smerter mig, at —

Thora.

Ja, jeg veed,
 At Du har mine Brødre dræbt i Striden.

Hakon.

Dg dog?

Thora.

Er Thora endnu altid Thora.

Ja, Hakon! Du har handlet haardt imod mig;
 Du har forstødt min Trofskab med Foragt;
 Dræbt mine gode Brødre! — Men i Striden
 Gaaer det jo Liv mod Liv; og Einar siger:

De er i Valhal, i Lyksalighed.

(Hun kluler sit Ansigt i sine Hænder og græder; derpaa hæver hun atter sit Hoved og stirrer paa Jarlen.)

Ha, sig mig, Hakon! — er det Dig, som staaer
 I Thoras Kammer, i det mørke Skovhuus,
 Langt fra den lyse Kongesal paa Glade,
 I Nattens eensomt gyselige Mærke,
 Her, hvor om Gaardens Mure Stormen støder,
 Som i mit Bryst? Siig, Hakon, er den blege,
 Den taus Mand i Hallen virkelig
 Dig selv, som, uden Helm og Purpurkaabe,
 Sig støtter til sit Sværd?

Hakon.

Den blege Skygge,

Du seer, var eengang Norges Herre, mægtig;
 De stærke Normænd løb hans Vink. Han faldt
 I Striden, i en Strid, som stod paa Glade.
 Ha, det er længe siden, fast forglemt!
 Nu gaaer hans Gienfærd kun omkring og spørger
 Ved Nattetide; Hakon var hans Navn.

Thora.

Ha, jeg er hævnnet, hævnnet græsfeligt!
 Bort, ugle Nag! Kom atter, Kærlighed!
 Jeg var en Ulv i Skoven, ingen Kvinde,
 Hvis nu hvert Nag ei af mit Bryst forsvandt
 Ved sligt et Syn. — O hvil Dig ved mit Hierte!
 Kom lad mig tørre Sveden af din Pande,
 Kom lad mig bringe Livet i dit Blif!

(Hun omfavner ham.)

Hakon (vild).

Hvad er dit Navn, min snilde Norges Datter?

Thora.

Kærlinde kaldtes jeg blandt Dalens Piger.
 Jeg var en lille blaa, en venlig Blomst,
 Som op var voret i din Egerod,
 Som suged Liv og Farve kun fra den,
 Som maatte visne, da den ei fik Lov til

At trives i sin lille klare Krog,
I Skyggen af sin Stamme.

Hakon.

Ha! Kiærminde! —

Et yndigt Navn!

Thora.

O Freia! hvad er dette? —

En Feberfuld Dig ryfter i min Arm.
Du græder, Hakon? Valhals evige Guder!
Det er en ny, en usædvanlig Tilstand.
Naar saae jeg før en Taare paa din Kind?

Hakon (med vilk Bønlighed).

Kiærminde! smukke lille blege Blomst
Paa Kampens Grav, min Taare undrer Dig?
Har Du ei ført seet haarde Stene græde,
Naar de fra Kulden bragtes ind i Barmen?
Det er en Kiigsved, blege Dødens Blomst!
Lad den ei skrække Dig.

Thora.

Ha, gode Freia!

Hakon.

Bjergsneen smelter, — det er snart forbi;
Den frække Winter flyder hen i Taarer,
Og viger for den veltrofulde Vaar,
For Døds Blomster. — Hakon Jarl er borte,
Det blege Spøgels gaaer igien. Men nærmer
Jer Riget uden Frygt, og støder kiæft
En Væl igiennem det, dybt ned i Jorden! —
Saa spørger han ei meer, saa er han rolig.

Thora.

Fat Dig, min Hakon! Tal ei længer vilbt!
Den største Sæl, hvor Føi, hvor stærk den er,
Naturen yde maa sin Ret tilsidst.
Alt længe var dit store Hierte spændt,
Blandt lutter Fiender, lutter Harm og Modstand,
Nu løser det sig op i mørk Forvirring.

Rom, følg mig! Under Huset er en Hvalving,
 Aldgammel, huggen ud i Klippens Grund,
 Som Ingen kiender, uden jeg; der vil
 Jeg skjule Dig, til Faren er forbi.
 Snart atter vil en bedre Lykke smile.

Hakon.

Sig mig oprigtig: troer Du, Dagen smiler
 Hift paa den anden Side Hvalvingen?

Thora.

Jeg tvivler ei derom, min holde Hakon!

Hakon.

Og ned i denne hule, dybe Hvalving,
 Den mørke Kjalder, ukendt under Jorden,
 Hvor Fienden standser, Faren er forbi,
 Med i den stumle Borg, men sistre Tilflugt —
 Did vil Du bringe mig?

Thora.

Ja, kære Helt!

Hakon.

(raffer hende heitidelig sin Haand).

Rom, min Valkyrie! Min vakkre Helt!

Jeg følger Dig.

Thora.

O alle milde Guder!

Hakon.

Troer, Vistre! Du, jeg skjalder for dit Nafn?
 Vel est Du kleg, og dine Læber blaae;
 Du dræber ei som dine Søstre rass,
 Som Hildur og den vilde Geierstøgul,
 Med Diebliffets Heltespyd paa eengang;
 Du dræber langsomt fælt, med Angstens Pis,
 Først Mandens Mod, Du Grumme, siden ham.
 Men ligemeget, lad os ile did!
 End har Du ei min Stoltheds Funke slukt;
 Jeg følger Dig med faste Skridt i Graven.

Thora.

O alle milde Guder, staær ham bi!

(De gaar.)

Skovfuld Egn ved Gauslaa.

Olaf Trygvason. Carlshoved. Jostein. Grif. En Flok
Stridsmænd.

Grif.

Det dages, Herre Konge! Himlen blaaner.
Det lader til, at Dagen klier saa smuk,
Som Natten trued sæl. Est Du ei træet?
Vil Du ei hulle Dig lidt under Træet,
Mens Hestene faae Sø?

Olaf.

Nei, ingen Hulle!

Jeg er ei rolig, — jeg har svoret det, —
Jeg er ei rolig, før jeg finder Hakon.
Den skændige Misgierning paa hans Søn
Skal straffes, den skal koste ham hans Liv.
Hvor findes Mage til en saadan Daad?
Et helligt Sagn fortæller om en Dlding,
Som med et sorgfuldt, knuset Faderherte
Gik hen at lyde Himlens Vink; men det
Var kun en Prøve; sikkert ogsaa var
Det skarpe Staal ham falden af hans Haand,
Hvis ikke Himlen havde standset ham. —
Men Hakon! —

Jostein.

Herre Konge, Du har Ret,
Det var en græsfelig, en rædsom Daad.

Olaf.

Hans Hær er adspredt, den er ikke slagen;
Ung Einar taler lystig alt om Sejr;
Men han er mindre viis endnu end fiæk.

Karfer.

Af, jeg er endnu bange for min Drøm.
 Slig, Herre Jarl, hvad den betyder. I
 Forstaaer Ier jo derpaa, I raader Drømme.

Hakon.

Hvad drømte Du?

Karfer.

Det allerførste var,
 At vi var begge paa en Baad i Søen,
 Jeg sad ved Roret.

Hakon.

Det betyder, Karfer!

Du raader for mit Liv og mine Dage.
 Vær tro, staa mig i Nødens Time bi,
 Saa skal jeg bedre lønne Dig, end Olaf.

Karfer.

Jeg drømte meer.

Hakon.

Hvad var det, Karfer? Tal!

Karfer.

Saa drømte jeg: en sort og sørlig Mand
 Kom ned fra Fjeldet og fortalte mig,
 At nu var alle Sunde lufte.

Hakon.

Karfer!

Du drømmer ikke godt; det vidner om
 Et kort og stakket Liv kun for os Begge.
 Vær tro! Vær tro! Som selv Du har fortalt,
 Er begge to vi født den samme Nat;
 Der bliver ikke heller langt imellem
 Vor Død.

Karfer.

Saa syntes mig, jeg var paa Glade,
 Hvor Konning Olaf lægge lod en Ring
 Af Guld omkring min Hals.

Hakon.

Ha, det betyder,
 Han lægger Dig en Ring af tvunden Hamp
 Omkring din Hals, isald Du troløs sviger
 Din Husbond. Sæt Dig hen i Krogen der!
 Jeg selv vil sætte mig i denne Krog.
 Saa vil vi sove.

Karfer.

Som I vil, Herr Jarl!

Hakon.

Hvor skal Du hen?

Karfer.

Jeg først vil pudse Lampen.

Hakon.

Gaa, sæt Dig! siger jeg. Lad Lampen brænde!
 Du kunde slukke den, saa sad vi her
 I Mulm og Mørke. — Jeg begriber ei,
 Hvor Folk saa rolige hver Aftenstund
 Kan slukke Lysen, før de gaae tilsæns;
 Det er et hæsligt Billede paa Døden,
 Langt mere sort og fælt end Døden selv.
 Hvad blusser stærkt og kraftigt, som et Lys?
 Hvor bliver Lysen af, naar det er slukt?
 Lad Lampen staae, den brænder dødsigt; men
 Den brænder dog endnu. Saalænge der
 Er Liv, saa er der Haab. Gaa, sæt Dig, Søn!

(De sidde begge stille en Tidlang.)

Hakon.

Nu Karfer! Sover Du?

Karfer.

Ja, Herre Jarl!

Hakon.

Ha, dumme, stumpe Slave!

(Reiser sig og gaaer frem og tilbage.)

Hakon! Hakon!

Er dette Dyr den allersidste Levning
 Af din forsvundne Magt? Jeg troer ham ei;

Thi hvad Begreb gjør sig et saadant Hoved
Om Pligt og Trostid? Sou en Kæntehund
Han kommer logrende til Den, som byder
Det bedste Guld.

(Vok)

Giv mig din Daggert, Karfer!
En Træl tør ikke føre Vaaben.

Karfer.

Herre!

I har jo skænket mig den selv. Der er den!
(Kæller ham den.)

Gak on.

Sov nu!

Karfer.

Ja strax.

(Ligger sig ned)

Gak on.

En Fæder knuger mig,
Omsuser i mit Hoved. Jeg er træt
Og mat af Dagens Strid og Nattens Flugt;
Men sove tør jeg ei! thi denne Træl —
Nu jeg vil hvile lidt; men ikke sove.

(Sætter sig ned og slummer ind.)

Karfer

(reiser sig sagte).

Nu sover han! Han troer mig ikke ret!
Han frygter, at jeg skal forraade ham.
Kong Olaf byder Penge for hans Liv,
Og hvad kan jeg vel vente meer af ham?
Han rører sig. — Hielp Thor! Han gaaer i Søvn.

Gak on

(reiser sig i Søvn, gaaer med sine Skridt frem og bandeder sig i Gulen).

Guldbarald! Graafeld! Ha, hvad vil I mig?
Lad mig i Ro, I har fortient Jer Død,
Jeg svog Jer ei med løiet Venstreb. — Nu
Hvad vil I, Pigebrødre? Gaaer hjem, gaaer hjem!
Nu har jeg ingen Tid at gantes længer.
Og Ederes Fæstemænd — og Eders Vilje —

Det sank i Gruus — Du beed paa Krogen, Olaf!
 Nu vil Du have Hakon til at bide
 Paa Dødens Krog. — Hvo græder hift bag Busten?
 Det er det værste. Erling græder Du?
 Stak jeg for dybt? — Der trille Purpurdraaber
 Udaf dit Bryst imellem Roserne.

(Haaer host.)

Ha, Karfer! Karfer!

Karfer.

Herre Jarl! — Han gaaer

Bestandig end i Spvne.

Hakon.

Det er fuldbragt!

Der er din Daggert! Stød den i mit Hjerte!

Karfer.

Det vil I angre, naar I vaagner, Herre!

Hakon.

Jeg har fortient det, Karfer! Stød kun til.

Karfer (tager Dolken).

Han er min Herre, jeg maa lyde ham.

Hakon.

Ha, skynd Dig! skynd Dig, Karfer! før jeg vaagner.

Du eller jeg maa døe.

Karfer

(Roder Dolken i hans Bryst).

Saa dø da Du!

Hakon (hverter).

Der traf mig Himlens Hævn med sine Flammer,

Nu er din Spaadom opfyldt, Trygvason!

(Han døer.)

Karfer.

Nu er det giort, nu hjælper ingen Klage.

Om end jeg stjreg og tuded nok saa meget,

Saa tuded jeg dog ikke Livet i ham.

Nu vil jeg tage Nøglen af hans Lomme,

Og bære ham i Gangen op til Døren,

Og aabenbare Konning Olaf Alt,

Saa stanker han mig baade Sølv og Guld.

Skeet er nu fæet! Han vilde selv sin Død;

Jeg har kun adlydt, hvad min Herre bød.

(Han løfter Rigtet paa sine Skuldre, og bærer det bort.)

En rummelig Plads uden for Thoras Gaard.

Olaf Trygvason staaer bevæbnet med Skjold og Spyd paa en høi Steen,
omringet af Folket paa Thinget.

Grif.

Der kommer Thrønderne, Herr Konge! Nu

Er Thinget fuldt, nu mangler ingen meer

Af alle Dalens Sendebud og Laugmænd.

Der kommer Bergthor Smed, den ældste Thrønder,

Han stred med Dig igaar, men saae Dig ei,

Thi Nat faldt paa, før Slaget var forbi.

Det er en Mand! Du skulde see hans Døttre,

Dem fik han med sin tredje Hustru, da han

Var over treds.

Bergthor kommer, fulgt af en Skare Bønder.

Bergthor.

Der staaer han, Brødre! Seer I,

Der staaer han kongelig paa Thingets Steen,

Ret som Haarfager, ret som Althelstein!

(Lager sin Hæ af.)

Est Du Kong Trygvass Søn af Vigen, Du?

Olaf.

Ja, jeg er Olaf, Trygvass ægte Søn.

Bergthor.

En sager Mand! Man kender Giten strar.

Nu Olaf! Du har stævnet os til Thing;

Jeg Laugmand er for Thrøndelagens Bønder,

Thi jeg er ældst. Velkommen her i Landet!

Vi stred med Dig igaar, vi see Dig først

Idag. Igaar var ikke Tid til Syn.
 Hver Norges Mand har længtes efter Dig.
 Med Glæde vil jeg faare Dig til Konge,
 Vertil est Du med Vren født. See her,
 Her er en Krone, Konge! Hakon bad
 Mig smedde den; men jeg har hamret Kronen
 Omkring en Jernring, Hafsban Svartes Maal;
 Den passer ikkun flet til Hakons Hoved;
 Den faldt ham over Vinene. Nu kommer
 Det an derpaa, om Du kan passe den.

(Olaf sætter den paa.)

Den passer ham, som den var støbt om Isen.
 Slaaer nu paa Ebers Skjolde, Bondemand!
 Og kaiser ham!

(Vaabengny.)

Almuen.

Hil Olaf. Trygvason,
 Vor Konge! Hil vor Konning Olaf! Trosskab
 Og Mandsskab sværges Dig. Vi sværge hvi
 Ved Odin, Vil' og Vee, ved alle Guder!

Olaf.

En Gud er nok, I snilde Norges Mænd;
 Thi sværger ved den ene, sands Gud,
 Som hører og som stuer Alt i Himlen.

Almuen.

Ved Olafs Gud, ved Olafs Gud! Vi sværge!

(Vaabengny og Glædesraab. Man hører Larm udenfor Stuepladsen.)

Olaf.

Hvad er det for et Dpløb hidsset?

Einar (kommer).

Herre!

Din Sol har brudt sin mørke Tordenskj;,
 Den lyner og den tordner ikke meer.
 Man bringer hid Jarl Hakons Ltig paa Skjolde.
 Hans gamle Kiæreste, Fru Thora, har,
 Som Gris forsikket, ikke glemt sin Elskov,

Gun havde slukt ham i en ukendt Hvalving;
Der er han myrdet af sin egen Træl.

Olaf.

Har Du seet Hakons Lig, og veed Du vist,
Det er ham selv?

Grif.

Ja! nu er det ham selv,
Ei blot hans Kiortel; dødbleg ligger han,
Og Blodet flyder af et Saar fra Brystet.

Olaf.

Fred med hans Sjal i Døden! Bringer Liget
Hvor før det laae, hvor man har fundet det.
Hans Død forsoner mig, mit Had er slukt.
Den arme Qvinde: trofast, elskovsfuld!
Giv hende dette kiære Støv igjen.
Den Træl, som svog sin Herre, lide Døden.

Grif.

Vel, Herre Konge!

Olaf (Riger ned).

Nu affted til Glæde!

Hvo følger mig?

Bergthor.

Det hele Norge, Konge!

Olaf.

Godt! I skal alle være mine Gæster.
Middagen vidner om en venlig Aften;
Guldhornene skal vandre Bænken rundt
I Trondhiems muntre Lund; dem skal I tømme
Til Olafs Velkomst.

Mængden.

Hil vor Konning Olaf!

(Vaabengny. De følge ham.)

Den underjordiske Hvalbing.

Lampen brænder endnu. Tvende Evende komme med en sort Kiste; de sætte den midt i Pølen og gaae igien. Thora kommer langsomt med et draget Sværd og en stor Krands af Granlev i sine Hænder; hun staaer længe og betragter Kisten, endelig siger hun:

Saa est Du nu da strinlagt, Hælon Jarl!
 I Thoras Skrin — Det havde mindst jeg ventet.
 Nu Fred med dine trætte Been i Graven!
 Hvis Du har syndet, har Du bødet for det,
 Og Ingen vilde meer et frækt og grusomt
 Lætsindigt Ord, til Skændsel for dit Rygte.
 Jeg elsker Dig i Døden som i Livet.
 For kort Tid siden glimred Du i Nord,
 Som Solen, hvorved Alting faaer sin Glæde;
 Nu har den hele store Helteflo
 Forglemte Dig, hylde nu et fremmed Lyd.
 Et blygsomt, qvindligt Hierte staaer kun end
 Af stille Veemod ved dit kiære Minde.
 Saa lad da hende hde Dig den Hæder,
 Som dine Mænd har glemt i Glædens Ruus.

(Hun lægger Krandsen og Sværdet paa hans Kiste.)

Lag af din Thoras Haand en frodig Krands!
 En Krands af Norges stolte Graner slynge
 Sig om dit brede Kampesværd; den vidne:
 Du var en nordist og en sielden Helt;
 En Blomst, som kvaltes af en Vinterfrost.
 Engang vil Nordens Saga koldt fortælle,
 Naar Livens Haand har stettet Farven ud,
 Og kun Bedriftens Omrids staaer tilbage:
 Han var en ond, en grusom Afgudsdyrker!
 Med Gysen vil man nævne da dit Navn.
 Jeg gysar ikke; thi jeg kiendte Dig.
 De bedste Kræfter og en mægtig Mand
 Blev Offret for sin Lids Vildfarelser.

Saa sov da vel, Du store Hakon Jarl!
Lustind god Nat! Gist glæde Seiersfader
Din Kampesæl! — Nu gaaer jeg bort og luffer.
Og naar man atter aabner denne Dør,
Da bringe Thoras Svende hendes Llig,
Og sætte det ved hendes Hakons Side.

Rinnaborgur.
Lidlarer & fulur
Garrik: Farkrij.
Robinfaw: Fugland.
Tarranifuglan.
St. Hansaplanjil.
Sybilla lamyglet.
Tondankjalt.
Sonsandrikkan.
Lokkaran.
Aladdin.
Den lille Skindjelle.
Toniys alle.

Moodant Guder.
Helye.
Mannkindinn-Saga.
Ornaradofaga.

Flakau Jarl.
Palmake.
Hagbarth & Pigme.
Vandensdras Saga.

No.
The April Fool.
The cricket & the insect.
The dangerous silence.

